

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ОПІВНОЧІ СМЕРТІ

Нора Робертс
"Опівночі смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №8

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Анна К.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

[Зміст](#)

[Анотація](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

Анотація

Складено Різдвяний список. Але в цьому списку імена не тих, хто поводить погано або добре, а тих, хто колись відправив серійного вбивцю за ґрати. Ім'я Єви теж є в цьому списку і тепер вона перебуває в полі зору божевільного, який втік. Зі своїм чоловіком Рорком, який надає їй всебічну підтримку, Єва намагається перешкодити вбивці здійснити свою криваву помсту. Вона повинна зупинити його або померти.

Вбивство не поважає традицій. Воно ігнорує почуття. Воно не бере відпусток.

Оскільки вбивство було її справою, лейтенант Єва Даллас стояла в досвітньому холоді Різдвяного ранку, вкриваючи герметиком новенькі замшеві рукавички, які були подаровані їй чоловіком лише кілька годин тому.

Дзвінок надійшов менше години тому і лише через шість годин після того, як вона закрила справу; справу, яка залишила її враженою і спустошеною. Її перше Різдво з Рорком почалося не надто натхненно.

Хоча, з іншого боку, для Судді Гарольда Вайнгера все прийняло набагато більш противний оборот.

Його тіло було звалене мертвою точкою на ковзанці Рокфеллерівського Центру. Воно лежало обличчям догори і було розташоване таким чином, щоб його засклені очі могли дивитися на величезну святкову ялинку, яка була Нью-Йоркським символом доброзичливості до людей.

Тіло було голим і вже мало глибокий відтінок синяви. Густа грива срібного волосся, що колись була його відмінною рисою, була неакуратно обрізана. І хоча обличчя його було сильно розбите, для Єви не склало проблеми впізнати його.

За десять років, проведених на службі в поліції, вона безліч разів сиділа в його залах суду. Він здавався їй солідною і врівноваженою людиною, яка чудово розуміла всі слизькі юридичні тонкощі та мала повагу до букви закону.

Вона схилилася над тілом, щоб краще розгледіти слова, які були випалені на його грудях.

НЕ СУДИТЬ, ТА НЕ СУДИМИ БУДЕТЕ

Вона сподівалася, що опіки були нанесені після смерті, але сумнівалася в цьому.

Він був безжально побитий, пальці обох рук зламані. Глибокі рани навколо його зап'ясть і щиколоток вказували на те, що він був зв'язаний. Але не побої і не опіки вбили його.

Мотузка, яку використовували як зашморг, все ще була обмотана навколо його шиї, глибоко врізавшись у плоть. Єва вирішила, що мучили його довго, оскільки не було схоже, що шия зламана, а судини, що лопнули в його очах і на обличчі, свідчили про повільне удушення.

- Він хотів, щоб Ви залишалися живим якомога довше, - пробурмотіла вона. - Він хотів, щоб Ви відчували все це.

Присівши навпочіпки, вона почала вивчати записку, що весело колихалася на вітрі, яка була прикріплена до паху тіла судді і виглядала непристойною пов'язкою на стегнах. Записка була зроблена від руки - це був список імен, написаний акуратними, квадратними, друкованими літерами.

*СУДДЯ ХАРОЛЬД ВАЙНГЕР
ПРЕДСТАВНИК ОБВИНУВАЧЕННЯ СТЕФАНІ РИНГ
ГРОМАДСЬКИЙ ЗАХИСНИК КАРЛ НЕЙССАН
ЖУСТІН ПОЛІНСКІ
ДОКТОР ШАРЛОТТА СВІТУ
ЛЕЙТЕНАНТ ЄВА*

- Приберіг мене наостанок, Дейве?

Вона впізнала стиль: радість від заподіяння болю, за яким слідує повільна і болісна смерть. Девід Палмер насолоджувався своєю роботою. Його експерименти, як він назвав їх, коли Єва нарешті спіймала його три роки тому.

На той час, коли вона засадила його в клітку, на його рахунку було вісім жертв, і велика картотека дисків, на яких були запротокольовані його роботи. Відтоді він відбував вісім довічних термінів, які Вайнгер визначив йому, у в'язниці суворого режиму для розумово відсталих.

- Але ти вийшов, так, Дейве? Це справа твоїх рук. Торттури, приниження, опіки. Викидання тіла в публічному місці. Це не наслідувач... Пакуйте його, - наказала вона і втомлено піднялася на ноги.

Так, не схоже було, що останній день грудня 2058 року пройде занадто святково.

Добравшись до машини, Єва ввімкнула грубку на повну потужність, здерла рукавички і потерла обличчя руками. Вона мала б увійти в систему і подати свій рапорт, але справа не могла чекати, поки вона дістанеться до домашнього офісу. Будь усе прокляте, але вона не збиралася провести Різдво в Центральному Поліцейському Управлінні.

Вона скористалася закритою лінією, щоб зв'язатися з Диспетчером і домовитися про те, що б кожен, чиє ім'я було в тому списку, був попереджений щодо можливої небезпеки. Різдво чи ні, але вона веліла до кожного з них приставити охорону.

Вона вела машину і зв'язалася зі своїм комп'ютером:

- Комп'ютер, статус на Девіда Палмера, мешканця Рексал, виправної установи для розумово відсталих.

У роботі.... Девід Палмер, засуджений до восьми послідовних довічних термінів ув'язнення в позапланетній установі Рексал, оголошений таким, що втік під час транспортування в тюремну лікарню, дев'ятого грудня. Ведеться розшук

- Гадаю, Дейв вирішив повернутися додому на свята. - Вона помітила дирижабль і насупилася. Він здійснював круїзний політ над містом, вриваючись у світанок Різдвяними мелодіями. Та пішли б ці ангельські глашатаї, подумала Єва і зателефонувала своєму начальнику.

- Сер, - сказала вона, коли обличчя Вітні з'явилося на екрані. - Вибачте, що турбую Вас у Різдво.

- Мені вже повідомили про суддю Вайнгера. Хороша була людина.

- Так, сер, таким він і був. - Вона помітила, що Вітні був одягнений у щось товсте, яскраво-бордового кольору, і припустила, що напевно це був подарунок його дружини. Рорк теж завжди робив їй чудернацькі подарунки, і вона задалася питанням, чи був Вітні настільки ж спантеличений ними, як зазвичай бувала вона. - Його тіло відправили в морг. У мене є офіційний висновок і тепер я на шляху до мого домашнього офісу.

- Я б віддав перевагу в даному випадку іншому слідчому, лейтенанте. - Він побачив золотисто-коричневий спалах у її втомлених очах. Однак самовладання не покинуло Єву, і її обличчя, з його гострими кутами, впертим підборіддям з маленькою ямочкою, повним, неусміхненим ротом, залишилося абсолютно спокійним.

- Ви збираєтеся усунути мене від справи?

- Ви щойно закінчили важке і жорстоке розслідування. Ваша помічниця зазнала нападу.

- Я не буду викликати Пібоді, - швидко сказала Єва. - Вона достатньо натерпілася.

- А Ви ні?

Вона відкрила свій рот, потім знову його закрила. Так, делікатна тема, визнала вона.

- Командер, моє ім'я є в списку.

- Абсолютно вірно. Ось і ще одна причина для Вас, щоб відмовитися від цієї справи.

Одна її частина хотіла саме цього; та частина, яка страшенно хотіла відкласти на день усі турботи, поїхати додому і провести нормальне Різдво, якого в неї ніколи не було. Але вона подумала про Вайнгера, позбавленого не тільки всього життя, а й усієї гідності.

- Я вистежила Девіда Палмера, я спіймала його, і я його заарештовувала. І ніхто не знає, як працюють його мізки, краще ніж я.

- Палмер? - глибокі зморшки прорізали широке чоло Вітні. - Палмер у в'язниці.

- Уже ні. Він утік дев'ятнадцятого числа. І він повернувся, командер. Можна сказати, що я впізнала його підпис. І імена у списку, - продовжувала вона гнути свою лінію. - Вони всі пов'язані з ним. Вайнгер був суддею на слуханні його справи. Стефані Рінг була на стороні обвинувачення. Сіселі Тауерс представляла справу в суді, але вона померла; Рінг була її асистенткою. Карл Нейссан був призначений судом громадським захисником, коли Палмер відмовився найняти свого власного адвоката. Жустін Полінскі була старшиною журі присяжних. Доктор Міра робила медичний огляд і давала проти нього свідчення в суді. Я вела справу.

- Людей із цього списку мають сповістити.

- Уже зроблено, сер, і охоронців призначено. Я можу перетягнути дані з картотеки до мого домашнього модуля, щоб освіжити пам'ять, але все це і так ще досить свіже. Ніколи не забудеш когось на кшталт Девіда Палмера. Інший слідчий повинен буде почати з самого початку, а це забере час, якого у нас немає. Я знаю цю людину, як він працює, як він думає. Чого він хоче.

- І чого ж він хоче, Лейтенанте?

- Чого завжди хотів. Визнання своєї геніальності.

- Справа - Ваша, Далласе, - після тривалого мовчання промовив Вітні. - Закрийте її.

- Так, сер.

Вона проїхала у ворота приголомшливого маєтку, який Рорк зробив своїм будинком, і заглушила двигун.

Лід, що утворився після шторму попередньої ночі, виблискував, як срібний шовк на голих гілках. Декоративні кущі та вічнозелені рослини теж блищали й іскрилися льодом. За ними височів і простягався будинок, витончена фортеця, спадщина минулих століть із чудового каменю та з акрами скла.

У похмурій напівтемряві ранку чудово прикрашені дерева мерехтіли в кількох вікнах. Рорк, подумала вона з легкою посмішкою, сильно перейнявся духом Різдва.

У них в обох в житті було не багато симпатичних святкових дерев зі складеними під ними яскраво обгорнутими подарунками. В обох дитинство пройшло в злиднях, але вони компенсували це по-різному. Він досяг цього - ставши одним із найбагатших і наймогутніших людей у світі, і використовував для досягнення своєї мети будь-який доступний засіб. Вона ж - взявши контроль у свої руки, ставши частиною системи, яка підвела її, коли вона була дитиною.

Вона живе законом. Він живе - ну або жив - закон обходячи.

Майже рік минув з того вбивства, яке звело їх разом і тепер вони одне ціле. Єва задавалася питанням, чи зможе вона коли-небудь зрозуміти, як їм це вдалося.

Вона залишила свою машину перед входом, піднялася сходами і, пройшовши крізь двері, потрапила у світ фантазій, створити який може тільки багатство. Старе відполіроване дерево, блискучий кришталь, любовно збережені старовинні килими, витвори мистецтва, за якими плакали музеї.

Єва зняла з себе жакет, маючи намір кинути його на балясину, але потім, скрипнувши зубами, вона повернулася і повісила його. Вона і Соммерсет, ад'ютант Рорка, оголосили мовчазне перемир'я в їхній облоговій війні, і вона вирішила, що не варто влаштовувати провокації на Різдво.

Якщо він міг, то й вона зможе витримати це.

Єва, частково втішена вже тим, що він не прослизнув у хол, шиплячи на неї, як він зазвичай робив, попрямувала до головної кімнати.

Рорк був там, сидів біля вогню і читав примірник першого видання Ейтса^{[11](#)}, який вона подарувала йому. Це був єдиний подарунок, який вона була в змозі придумати для

людини, яка не тільки мала все, а й володіла більшістю підприємств, на яких це все було зроблено.

Він підняв голову, подивився на неї і посміхнувся. І в животі у Єви, як це часто бувало, затріпотіло. Просто погляд, просто усмішка, і її кидало в тремтіння. Він виглядав так ... абсолютно, подумала вона. Він був одягнений у повсякденний одяг, весь у чорному; і його довге, худе тіло розслаблено розташувалося на стільці, зробленому, ймовірно, років двісті тому.

У нього було обличчя бога з виразом легкої порочності, сліпучо-блакитні очі справжнього ірландця і рот, створений для того, щоб зводити з розуму жінок. Влада надавала йому ще більшої привабливості - такої ж випеченості й сексуальності, думала Єва, як і чорний водоспад його волосся, що струмує майже до плечей.

Він закрив книжку, відклав її, і простягнув Єві руку.

- Мені так шкода, що я мусила поїхати. - Вона підійшла до нього і вклала свої пальці в його простягнуту руку. - Ще більше я шкодую, що буду змушена піднятися нагору і працювати, принаймні протягом кількох годин.

- Ну хоч хвилинка у тебе є?

- Так, можливо. Але тільки одна. - І вона дозволила йому посадити її до себе на коліна. Дозволила собі заплющити очі й просто насолоджуватися його теплом і ароматом. - Не зовсім такий день, як ти запланував.

- Це - те, що я отримав тому, що одружився з поліцейським. - Ірландія тихо співала в його голосі переливами сексуального поета. - Тому, що кохаю одного з них, - додав він і нахилився до її обличчя, щоб поцілувати.

- Досить паршивою угодою це виглядає на даний момент.

- Не з того місця, де я сиджу. - Він пропустив свої пальці через її коротке каштанове волосся. - Ти - те, що я хочу, Єво: жінка, яка виїжджає з дому, щоб зайнятися мерцем; і єдина, хто знав, що означатиме для мене томик Ейтса.

- Я краще справляюся з мерцями, ніж із купівлею подарунків. Інакше я придумала б більше ніж один.

Вона оглянула маленьку гору подарунків під деревом, на відкриття яких у неї пішло більше години, і здригнулася. Рорк, помітивши це, розсміявся.

- Знаєш, одна з найбільших нагород від піднесення тобі подарунків, лейтенанте, полягає в тому, щоб спостерігати спантеличене збентеження, яке вони в тебе викликають.

- Сподіваюся, ти задоволений на деякий час.

- М-м-м, - була його єдина відповідь. Вона не звикла отримувати подарунки, подумав він, адже будучи дитиною, вона не отримувала нічого, крім болю. - Ти вже вирішила, що робити з останнім?

Остання коробка, яку він дав їй, була порожня, і він насолоджувався, бачачи її замішання і похмурий погляд. Так само, як він насолоджувався, бачачи як вона посміхнулася йому, коли він сказав їй, що це день. День, який вона могла заповнити тим, що

їй подобалося. Він повіз би її скрізь, де вона хотіла побувати, і вони зробили б усе, що вона хотіла зробити. На планеті або поза нею. У реальності або через голографічну кімнату.

Будь-який час, будь-яке місце, будь-який світ - усе, що вона попросить.

- Ні, у мене не було достатньо часу, щоб продумати це. Це - досить великий подарунок. Я не хочу зіпсувати його.

Вона дозволила собі ще мить розслабитися в нього на колінах, насолоджуючись тріском вогню і мерехтінням дерева, і зібралася йти:

- Я повинна починати. Там маса рутинної і нудної роботи, а я не хочу залучати Пібоді сьогодні.

- Чому б мені не простягнути тобі руку допомоги? - Він знову посміхнувся, прочитавши в її очах машинальну відмову. - Побувати в шкурі Пібоді на день.

- З тобою це в будь-якому разі не пов'язано. І я хочу, щоб так залишалося й надалі.

- Тим краще. - Він підштовхнув її, допомагаючи встати на ноги. - Я можу допомогти тобі зробити прогін даних або що б там не було, і таким чином, ти не повинна будеш провести все своє Різдво, прикута ланцюгом до письмового столу.

Вона почала було знову відмовлятися, але потім змінила рішення. Більшість даних, які їй необхідні, у будь-якому разі зі сфери загальнодоступних. А ті, що ні; так чи інакше вона не зможе нічого від нього приховати, якщо почне розмірковувати вголос.

Крім того, він був гарний.

- Гаразд, ти в справі - вважай себе робочою бджілкою. Але щойно повернеться Пібоді, ти зі справи виходиш.

- Люба. - Спостерігаючи за її похмурим виглядом, він узяв її руку і поцілував - Оскільки ти просиш так ласкаво.

- І без дурниць, - додала вона. - Я при виконанні службових обов'язків.

Величезний кіт Галахед розтекся по спинці спального крісла Єви, немов той, хто перепив у барі перед закриттям. Оскільки попередня ніч у нього видалася важка - кілька годин він атакував коробки, боровся зі стрічками, і зміг відмовитися від убивства пакувального паперу, Єва вирішила не чіпати його і дати йому можливість відіспатися.

Єва поставила сумку і попрямувала прямо до кавового апарату.

- Хлопець, за яким ми полюємо - Девід Палмер.

- Ви вже ідентифікували вбивцю?

- О так, я знаю за ким полюю. Ми з Дейвом старі приятелі.

Рорк, узявши кухоль, який вона принесла йому, спостерігав за Євою через пару:

- Ім'я, наче смутно знайоме.

- Ти напевно чув про нього. Його ім'я було у всіх ЗМІ десь роки три-три з половиною тому. Мені потрібні всі мої файли з того розслідування і всі дані щодо судового розгляду. Ти можеш приступати ... - Вона осіклася, коли він взяв її за руку.

- Девід Палмер - серійний вбивця. Вбивства тортурами. - Якісь уривки інформації почали спливати в його мозку. - Досить молодий - щось близько двадцяти?

- На момент арешту йому було двадцять два. Справжнє диво цей наш Дейв. Він вважає себе вченим, провидцем. Його місія полягає в тому, щоб провести дослідження й описати межі терпимості людського розуму до екстремальних навантажень і поневірянь: до болю, страху, голодування, зневоднення, сенсорної депривації ^[2]. А як цікаво він розповідав.

- Вона відхлебнула свою каву. - Він сидів там на допиті, його симпатичне обличчя все світилося ентузіазмом, і пояснював що, щойно ми дізнаємося граничну точку терпимості розуму, ми зможемо змінити її та збільшити поріг терпимості. Він вважав, що мені, як поліцейському, буде особливо цікава його робота. Адже поліцейські постійно перебувають під великим стресом і часто в ситуаціях, безпосередньо пов'язаних із життям і смертю; і їхній розум легко можна збити з пантелику страхом або іншими подразниками. Результати його роботи могли б бути застосовані до членів поліції і сил безпеки, збройних сил, навіть у ділових ситуаціях.

- Я й не уявляв собі, що він був твоїм.

- Так, він був моїм. - Вона знизала плечима. - У ті дні я все більше трималася в тіні.

Він, можливо, посміхнувся б цьому, знаючи, що частково саме її зв'язок із ним змінив це становище. Але він пригадав занадто багато зі справи Палмера, щоб знайти в собі почуття гумору.

- Я був вражений тим, що Палмер був надійно замкнений.

- Не досить надійно. Він вислизнув. Жертва цього ранку була викинута в громадському місці - ще одна характерна особливість Дейва. Йому подобається, що ми в курсі його важкої роботи. Розтин, звісно, уточнить, але жертву перед смертю катували.

Здається мені, що Дейв знайшов собі нову нору для роботи і тримав там суддю принаймні день, перш ніж убити. Смерть від удушення сталася десь у районі опівночі. З Різдом Христовим, суддя Вайнгер, - пробурмотіла вона.

- Начебто це суддя, який розглядав його справу.

- Н-да. - Вона неуважно поставила кухоль і полізла в сумку за копією донесення, надісланого в лабораторію. - Він залишив візитну картку - ще один підпис. Усі ці імена пов'язані з його справою і з його вироком. Частина його роботи цього разу, як мені видається, полягає в тому, щоб змусити своїх намічених жертв похвилюватися про те, що він їм готує. З ними зв'язуються і їх охоронятимуть. Тож йому буде нелегко дістатися до будь-кого з них.

- А ти? - Запитав Рорк з удаваним спокоєм, після того, як глянув на список і побачив там ім'я своєї дружини. - Де твоя охорона?

- Я поліцейський. Я саме той, хто цю охорону забезпечує.

- Єво, тебе він буде хотіти найбільше.

Вона обернулася. Хоч би яким контрольованим був його голос, вона розчула в ньому гнів.

- Можливо, але не настільки сильно, як хочу його я.

- Ти зупинила його, - продовжив Рорк. - Незалежно від того, що було зроблено потім - медичний огляд, судовий процес, міра покарання - усе це було результатом твоєї роботи. Ти матимеш найбільше значення.

- Давай залишимо ці висновки профайлеру. - Хоча вона була згодна з ними. - Я збираюся зв'язатися з Мірою, щойно я знову перегляну файли справи. Ти можеш отримати доступ до них, поки я готуватиму попередній звіт. Я дам тобі коди до мого офісного модуля і до файлів Палмера.

Тепер він повів бровою і самовдоволено посміхнувся:

- Будь ласка. Я не зможу працювати, якщо ти будеш мене ображати.

- Вибач. - Вона знову взяла свою каву. - Я не знаю, навіщо я прикидаюся, що тобі потрібні коди, щоб отримати доступ до будь-якої проклятої речі.

- Я теж.

Він зайнявся пошуком інформації, яку вона хотіла, легко вправляючись з поставленим завданням. Оскільки заняття це було для нього занадто простим і не вимагало напруженої роботи думки, він міг спокійно розмірковувати. І приймати рішення.

Вона сказала, що ця справа ніяк із ним не пов'язана, і вона очікує, що щойно Пібоді повернеться до виконання службових обов'язків, - він із цієї справи виходить. Але вона помилялася. Її ім'я у списку означало, що його торкнулися набагато більше, ніж будь-коли раніше. І жодна сила на землі, навіть кохана жінка, не змусить його з цієї справи вийти.

Єва працювала поруч на додатковому модулі, заносючи до звіту встановлені факти. Вона хотіла отримати результати розтину, а також дані огляду та чищення місця злочину.

Але в неї було мало надії, що до кінця завтрашнього дня вона добуде що-небудь вартісне з різношерстого сміття свята.

Щосили намагаючись не дозволити своєму роздратуванню через Різдво знову вирватися назовні, вона відповіла на виклик зв'язку:

- Даллас.

- Лейтенант? Це офіцер Міллер.

- У чому справа, Міллер?

- Сер, мені і моєму партнеру доручили зв'язатися з міс Рінг і забезпечити їй охорону. Ми під'їхали до її будинку трохи пізніше пів на восьму, постукали у двері, але ніхто не відповів.

- Це надзвичайна ситуація, Міллере, і справа не терпить зволікань, тож у Вас є право увійти

у приміщення.

- Так, сер. Зрозуміло. Ми так і зробили. Суб'єкта у квартирі не виявилося. Мій партнер розпитав сусіда по сходовій клітці. Суб'єкт учора рано вранці вирушив до Філадельфії, щоб провести свята зі своєю сім'єю. Але там вона не з'явилася, лейтенанте. Цього ранку її батько заявив про її зникнення.

Шлунок Єви стиснувся. Занадто пізно, подумала вона. Уже надто пізно.

- Яким транспортом вона скористалася, Міллер?

- У неї був власний автомобіль. Ми на шляху до гаража, де вона його залишала.

- Тримайте мене в курсі, Міллер. - Єва вимкнула зв'язок, подивилася на всі боки і зустріла погляд Рорка. - Вона у нього. Я хотіла б думати, що в неї трапилася якась неприємність у дорозі або вона найняла ліцензованого компаньйона і влаштувала собі невеличкі святкові веселощі, перш ніж попрямувати до сім'ї, але вона в нього. Мені потрібні коди, щоб зв'язатися з іншими зі списку.

- Вони у тебе будуть. За хвилину.

Для одного зі списку їй не потрібен був код зв'язку. З серцем, що болісно б'ється, вона набрала домашній номер Міри. Їй відповів маленький хлопчик, який широко усміхається і хихикає:

- З Різдвом! Це будинок Бабулі.

Якусь мить Єва тільки моргала очима, дивуючись, як це вона набрала неправильний код. Потім вона почула знайомий м'який голос на задньому плані й побачила, що на екрані з'явилася Міра з посмішкою на обличчі та напругою в очах.

- Єва. Доброго ранку. Не могли б Ви почекати хвилинку, будь ласка? Я хотів би піднятися нагору. Ні, милий, - сказала вона хлопчикові, який повис на її рукаві. - Біжи грати зі своїми новими іграшками. Я повернуся. Ще секунда, Єво.

Екран затих, ставши блідо-блакитним, і Єва нарешті змогла спокійно видихнути. Вона відчула справжнє полегшення від того, що Міра опинилася вдома, у безпеці, жива і неушкоджена. А ще було так дивно думати про незворушного психіатра, як про Бабулю.

- Я прошу вибачення. - Міра знову з'явилася на екрані. - Я не хотіла обговорювати все це внизу в присутності моєї родини.

- Ніяких проблем. Охорона прибула?

- Так. - Жестом, що продемонстрував рідкісну для неї нервозність, Міра запустила руку у своє соболиного кольору волосся. - Так шкода їх, змушені просидіти все Різдво в машині, але я не уявляю, як запросити їх всередину і водночас зробити так, щоб моя сім'я ні про що не здогадалася. Мої діти тут, Єва, мої онуки. Я повинна знати, чи є хоч найменший шанс, на Ваш погляд, що їм загрожує небезпека.

- Ні. - Сказала вона швидко й рішуче. - Це не його стиль. Але Ви, докторе Міра, не повинні залишати будинок без своїх охоронців. Без цих двох Ви не повинні ходити нікуди - ні в офіс, ні навіть у гастроном на розі. Завтра Вас забезпечать браслетом-індикатором.

- Я вживу всіх запобіжних заходів, Єво.

- Добре, тому що одним із таких запобіжних заходів є скасування прийому всіх пацієнтів, доти, доки Палмера не заарештують.

- Це смішно.

- Ви не залишитеся одна ні на мить. Тож, якщо Ваші пацієнти не дозволять Вам копатися у себе в голові в присутності пари поліцейських, то Вам доведеться взяти відпустку.

Міра неухильно дивилася на Єву:

- А Ви теж збираєтеся взяти відпустку?

- Я збираюся робити свою роботу. І Ви - частина цієї роботи. Стефані Рінг зникла. - Вона зробила маленьку паузу, щоб зміст останньої фрази справив належне враження. - Робіть, що Вам кажуть, докторе Міра, а то й години не мине, як опинитеся під захисною опікою ^[3]. Мені буде потрібна Ваша консультація завтра, о дев'ятій годині. Я приїду до Вас.

Вона відключила зв'язок, повернулася до Рорка, щоб отримати коди, і зіткнулася з його пильним поглядом.

- Що?

- Вона дуже багато значить для тебе. Значила б вона менше, і ти б упоралася з цим із набагато більшою витонченістю.

- Я не мала великої витонченості і в кращі часи. Давай займемося кодами. - Коли він забарився, вона зітхнула і сказала, - Окей, окей, добре! Вона багато значить, і будь я проклята, якщо він підійде до неї хоча б на мило. А тепер, давай мені ці чортові коди!

- Усе вже давно відправлено в твій модуль, лейтенанте. Завантажено і записано в пам'ять. Тобі потрібно тільки вказати ім'я того, з ким ти хочеш зв'язатися.

- Позер. - Пробурмотіла вона, знаючи, що це змусить його посміхнутися, і повернулася до того, щоб зв'язатися з іншою частиною імен зі списку Палмера.

Переконавшись, що інші об'єкти перебували там, де і передбачалося, і були під охороною, Єва зайнялася файлами справи, до яких Рорк отримав доступ.

Вона провела годину, перечитуючи матеріали справи і звіти, і ще одну - переглядаючи свої диски з допитами Палмера.

Окей, Дейве, розкажіть мені про Мішель Гаммел. Що зробило її особливою

Девід Палмер, ставний чоловік двадцяти двох років із приємною зовнішністю сина багатого сімейства Нової Англії, усміхнувся і подався вперед у передчутті.

Його ясні сині очі горіли ентузіазмом; обличчя, карамельно-кремового кольору, світилося здоров'ям і життєвою енергією.

Побачивши себе трирічної давнини, Єва пригадала свої тодішні роздуми: Нарешті хтось його слухав, нарешті він отримав шанс поділитися своїм генієм.

У неї була жахлива стрижка - у той час вона все ще стригла себе сама. Черевики на схрещених у щиколотках ногах були тоді нові й майже не подряпані. Не було обручки на пальці.

В іншому, подумала вона, жодних змін.

Вона була молода, здорова, у гарній формі. Спортсменка, - відповів їй Палмер. - Дуже дисципліновані і розум, і тіло. Бігунка на довгі дистанції - Олімпійська надія. Вона знала, як блокувати біль, як зосередитися на цілі. Вона була на найвищій сходинці, ну Ви розумієте. Так само, як Лерой Грін був на найнижчій. Він роками затуманював свої мізки забороненими препаратами. Жодної терпимості до руйнівних подразників. Він повністю втратив самовладання ще навіть до того, як йому заподіяли біль. Його розум зламався, щойно він прийшов до тями і виявив себе прив'язаним до столу. Але Мішель...

Вона боролася? Трималася до кінця

Палмер радісно кивнув. - Вона була чудова, насправді. Вона всіляко намагалася звільнитися, але коли зрозуміла, що буде не в змозі це зробити, то припинила боротися. Був страх. Монітори зареєстрували почастішання пульсу, підвищення кров'яного тиску, зміну всіх життєвих, фізичних та емоційних, показників. У мене чудове обладнання.

Так, я бачила його. Вершина техніки.

Це життєво важлива робота. - Його очі затуманилися, погляд став розсіяним, як траплялося завжди, коли він говорив про важливість його експериментів. - Ви побачите, якщо подивитеся матеріали по Мішель, що вона зосредила свій страх, використовувала його, щоб залишитися в живих. На самому початку вона контролювала його, намагаючись вмовляти мене. Вона навіть обіцяла допомагати мені, прикидаючись, що розуміє мої дослідження. Вона була розумна. Коли вона зрозуміла, що це їй не допоможе, оскільки я

почав вводити нові больові подразники, вона стала підживлювати свій адреналін лаючись і проклинаючи мене

- Він зламав їй ноги, - сказала Єва, знаючи, що Рорк спостерігає позаду неї. - Потім руки. Він мав рацію тоді щодо свого обладнання. У нього були такі електроди, на які подається електричний струм різної напруги, коли їх прикладаєш до різних частин тіла або поміщаєш у різні отвори. Він тримав Мішель живою протягом трьох днів, поки торттури не зламали її. До кінця вона благала його вбити її. Він використовував мотузку і систему шківів^[4], щоб повісити її - поступове удушення. Їй було дев'ятнадцять.

Рорк поклав свої руки їй на плечі.

- Ти зупинила його одного разу, Єво. Ти зробиш це знову.

- Чорт забирай, зроблю!

Вона обернулася, почувши, що хтось швидко йде вниз коридором.

- Прибери матеріали і файл, - веліла вона, щойно Надін Ферст увійшла в кімнату. Чудово, подумала вона, завітав один із найкращих репортерів 75-го каналу. Той факт, що вони були друзями, не робив Єву менш обережною.

- Нанесиш Різдвяні візити, Надін?

- Цього ранку я отримала подарунок. - Надін кинула на стіл диск.

Єва подивилася на нього, потім повернулася до обличчя Надін. Воно було блідим, гострі риси спотворені. Уперше Надін не була ретельно доглянута, губи не підкориговані помадою, волосся не укладене в акуратну зачіску. Вона виглядала не тільки втомленою і виснаженою, усвідомила Єва. Вона виглядала переляканою.

- У чому проблема?

- Девід Палмер.

Єва повільно підійшла до неї:

- А що з ним?

- Очевидно, він знає, чим я заробляю на життя і те, що ми дружимо. Він надіслав мені це. - Вона кинула погляд на диск, щосили намагаючись придушити тремтіння. - Сподіваючись, що я зроблю документальний нарис про нього і його роботу, і поділюся змістом його диска з тобою. Можу я випити? Чого-небудь міцного.

Рорк обійшов навколо столу й обережно посадив її в крісло:

- Сядь. Ти замерзла, - пробурмотів він, коли взяв її за руки.

- Так. Я замерзла відтоді, як подивилася той диск.

- Я принесу тобі брендї.

Надін згідно закивала головою, потім стиснула в кулак руки, що лежали на колінах, і подивилася на Єву.

- Там на записі ще двоє інших людей. Один із них - суддя Вайнгер. Точніше те, що від нього залишилося. І жінка, але її я впізнати не можу. Вона ... він уже зайнявся нею.

- Ось. - Рорк приніс коньячний келих і ніжно вклав його в руки Надін. - Випий це.

- Окей. - Вона піднесла келих до губ, зробила великий ковток, і відчула, як палючий потік струмує по нутрощах. - Далласе, я бачила багато жахливих речей. Я робила про них репортажі, я вивчала їх. Але я ніколи не бачила нічого схожого на це. Я не знаю, як ти справляєшся, маючи справу з цим день у день.

- Ну, не щодня. - Єва взяла диск. - Ти не зобов'язана дивитися це знову.

- Ні. - Надін відпила ще, зробила глибокий видих. - Я подивлюся.

Єва покрутила диск у руках. Це була типова модель, з тих, що використовуються повсюдно. Такий неможливо відстежити. Вона вставила його у свій модуль:

- Скопіювати диск і запустити, вивести зображення на екран.

Молоде, красиве обличчя Девіда Палмера сплило на стінному екрані.

- Міс Ферст, чи я можу називати Вас Надін? Так набагато більш особисто, а моя робота для мене дуже особиста. Між іншим, я захоплений Вашою роботою. Це одна з причин, чому я довіряю Вам дати мою історію в ефір. Ви вірите в те, що Ви робите, вірно, Надін?

Зараз він дивився серйозно, як професіонал на професіонала; обличчя його зберігало вираз юності й невинності послухника перед вівтарем.

- Ті з нас, хто вірять у те, що роблять, досягають досконалості, - продовжував він. - Мені відомо про Ваші дружні стосунки з лейтенантом Даллас. У нас із лейтенантом теж є стосунки, можливо не настільки дружні, але ми підтримуємо зв'язок, і я справді захоплююся її стійкістю. Я сподіваюся, Ви поділитесь змістом цього диска з нею якомога швидше. До цього часу вона вже має очолювати розслідування смерті Судді Вайнгера.

Тепер його посмішка стала променистою і лише злегка на межі божевілля:

- Привіт, лейтенанте. Ви вибачте мене, я щойно закінчу свою справу з Надін. Я хочу залучити Даллас до участі якомога ближче. Це важливо для мене. Ви ж розповісте мою історію, так, Надін? Дозвольте судити самій громадськості, а не якомусь вузьколобому дурневі в чорній мантиї.

Наступним кадром на екрані плавно з'явилося місце дії, звук був такий гучний, що жіночі крики здавалося розірвали повітря в кімнаті, де Єва сиділа, переглядаючи запис.

Тіло судді Вайнгера було зв'язане по руках і ногах і підвішене за кілька дюймів від простої бетонованої підлоги. Елементарна система шківа цього разу, розмірковувала Єва. Йому знадобився час, щоб забезпечити її деякими тонкощами, але це ще не була комплексна, і так, винахідлива, система тортур, яку він створив раніше.

Проте працював він дуже добре.

Обличчя Вайнгера було мертво блідим від болю, м'язи смикалися, коли Палмер випалював лазером на його грудях літери. Він тільки стогнав, голова його звисла. Поблизу гула і дзижчала система моніторів.

- Він не справляється, Ви бачите, - за кадром було чути жвавий голос Палмера. - Він більше не може виносити болю і його розум намагається блокувати свідомість. Його організм намагається захиститися, пішовши в несвідомий стан. Але це може бути повністю

змінено, як Ви зараз побачите. - Він клацнув перемикачем на екрані. Пролунало жалібне виття, потім тіло Вайнгера сіпнулося. Цього разу він закричав.

В іншому кінці кімнати скрикнула і розридалася жінка. Клітка, в якій вона перебувала, шалено розгойдувалася на тросі і була настільки мала, що дозволяла сидіти тільки скорчившись на четвереньках. Темний водоспад волосся закривав більшу частину її обличчя, але Єва впізнала її.

Стефані Рінг була у Палмера.

Коли він повернувся і ввімкнув якусь кнопку, клітка заіскрилася і затремтіла. Жінка видала пронизливий крик, забилася в судомач і знепритомніла.

Палмер повернувся до камери і посміхнувся.

- Вона постійно відволікає, але в мене зараз немає для неї часу. Необхідно закінчити роботу з одним суб'єктом перш, ніж почати з іншим. Але її черга скоро настане. Серце суб'єкта Вайнгера не справляється. Матеріали по ньому майже зібрані.

Використовуючи мотузки, він вручну спустив Вайнгера на підлогу. Єва відзначила гнучкість і опуклість м'язів на руках Палмера.

- Дейв гойдався, - пробурмотіла вона. - Набирав хорошу фізичну форму. Він знав що цей раунд йому доведеться працювати важче. Йому подобається готуватися.

Палмер накинув на шию Вайнгера надійно зав'язану петлю й акуратно пропустив вільний кінець мотузки через металеве кільце в стелі. Опустивши його вниз, він протягнув кінець через інше кільце в підлозі, а потім почав натягувати частину мотузки, що провисла, доти, доки Вайнгер не піднявся на коліна, потім на ноги і не почав ловити ротом повітря.

- Вимкни це, будь ласка. - Надін схопилася на ноги. - Я не можу дивитися це знову. Я думала, що зможу. Але я не можу.

- Зупинити диск! - Єва почекала, поки зображення зникне з екрана, потім підійшла до Надін і присіла перед нею навпочіпки. - Вибач мені.

- Ні. Це ти пробач мені. Я думала, що я сильна.

- Так і є. Просто ніхто не сильний до такої міри.

Надін похитала головою і, допивши бренді одним великим ковтком, відставила келих.

- Ти сильна. Тільки не дозволяй, щоб це зачіпало тебе особисто.

- Це зачіпає. Але це моя справа. Я зараз викличу пару наших служак, вони відвезуть тебе додому. І будуть слідувати за тобою всюди, поки Палмера не схоплять.

- Ти думаєш він приїде за мною?

- Ні, але навіщо ризикувати? Іди додому, Надін. Відволікайся від цього.

Але після того, як вона попросила Рорка відвести Надін вниз чекати на ескорт, Єва стала дивитися диск. І врешті її очі зустрілися з очима Палмера, оскільки він впритул підійшов до камери.

- Суб'єкт Вайнгер помер опівночі, двадцять четвертого грудня. Ви протримаєтеся довше, Далласе. Ми обидва це знаємо. Ви будете моїм найцікавішим, найзахоплюючим

суб'єктом. Я запланував для Вас такі дива. Ви знайдете мене. Я знаю, що знайдете. Я розраховую на це. Щасливих свят.

Автомобіль Стефані Рінг, як і раніше, був у гаражі, на відведеному йому місці. Її багаж був акуратно складений у багажнику. Єва покрутилася навколо машини, у пошуках якоїсь ознаки боротьби, якогось доказу, який міг випасти під час сутички і залишитися непоміченим.

- У нього є два основних МО ^[5], - сказала вона більше для себе, ніж для офіцерів, які очікували поблизу. - Перший - хитрістю проникати в будинки жертв, прикинувшись працівником якоїсь сфери обслуговування; інший - підбиратися до жертв у безлюдному місці. Він проводить багато часу, дізнаючись їхній розпорядок дня і звички, звичайні маршрути і розклади. І зберігає він усе це в журналі реєстрації разом із біологічними матеріалами по кожній жертві - дуже систематизовано, все по науковому.

Вони не були для нього лабораторними щурами, розмірковувала вона. Це було особистим, було індивідуалізовано. Саме це хвилювало й надихало його.

- І в тому і в іншому випадку, - продовжувала вона, - він використовує станнер, швидко оглушує їх, а потім перевозить у своїй машині. Тут є камери стеження?

- Так, сер. - Один з офіцерів передав їй запечатаний пакет із дисками. - Ми конфіскували записи за останні три дні, припускаючи, що, можливо, суб'єкт вистежував жертву до її викрадення.

Єва повела бровою:

- Міллер, вірно?

- Сер.

- Добре, що Ви подумали про це. Ви більше нічого не зможете тут зробити. Ідіть додому, поїхте гуски.

Вони не те щоб помчали стрімголов, але й особливо не затрималися.

Єва поклала пакет у сумку і повернулася до Рорка:

- Ну а ти, приятелю, чому не робиш того самого? Я відлучуся тільки на кілька годин.

- Ми відлучимося тільки на кілька годин.

- Мені не потрібен помічник, для того щоб оглянути квартиру Рінг.

Рорк просто взяв її за руку і повів назад до автомобіля. - Ти відпускаєш двох офіцерів поліції, - почав він, вмикаючи двигун. - Усі інші зі списку Палмера перебувають під охороною. Чому ти ні?

- Ми вже розібралися з цим.

- Частково. - Він розвернувся і виїхав із гаража. - Але я знаю тебе, лейтенанте. Ти сподіваєшся, що він "перетасує колоду" і наступною вибере тебе. І не хочеш, щоб парочка служак із великими плечима відлякала його.

Якийсь момент вона тільки барабанила пальцями по своєму коліну. Менше ніж за рік, ця людина вивчила її від і до. Вона почувалася не зовсім комфортно через це.

- І що ти хотів цим сказати?

Він майже посміхнувся роздратуванню в її голосі:

- Я захоплююся хоробрістю моєї дружини, її відданістю своїй роботі.

- Ти кинув фразу 'моєї дружини', щоб позлити мене, чи не так?

- Звісно. - Задоволений, він узяв її руку і поцілував кісточки пальців. - Я нікуди не піду, Єво. Змирися з цим.

Огляд квартири Стефані Рінг виявився лише формальністю і не показав нічого, крім охайного життя самотньої працюючої жінки, яка любила оточувати себе привабливими речами, витрачаючи всю свою невелику зарплату бюджетника на елегантний гардероб.

Єва подумав про голу жінку, що скорчилася в клітці як тварина, кричить від страху і жаху.

Він убиває її зараз. Єва знала це. І була не в силах перешкодити йому.

Повернувшись до свого домашнього офісу, вона ще раз подивилася диск, який Палмер надіслав Надін. Цього разу вона змусила себе не звертати увагу на те, що відбувається, а сфокусуватися тільки на навколишньому оточенні.

- Немає вікон, - прокоментувала вона. - Підлога і стіни начебто з бетону і старої цегли. Уся площа, схоже, не більше ніж тридцять на двадцять футів. Цілком ймовірно, що це підвал. Комп'ютер, пауза. Підвищити якість сектора вісім - п'ятнадцять. Збільшити.

Вона походжала взад-вперед по кімнаті, поки комп'ютер працював над поставленим завданням, а потім впритул наблизилася до екрана.

- Он там, це - перекладина сходів. Сходинка, частина перильних огорожень. Позаду щось на кшталт - що це - остов старої печі чи водяний резервуар. Він знайшов собі нору. Це має бути щось приватне, - продовжувала вона, вивчаючи вид. - Він не може робити свою роботу в тій будівлі, де могли б почути люди. Навіть якщо вона звуконепроникна, він ризикує з ким-небудь зіткнутися. З якоюсь обслуговуючою бригадою або командою ремонтників, або ще кимось.

- Не багатоквартирний будинок і не офісна будівля, - погодився Рорк. - І зі сходами, мало ймовірно що це сховище. Судячи з печі будівля досить значного розміру, але далеко не нова. У жодній будівлі, побудованій за останні 15-20 років, не було встановлено ванних печей ^[6]. Адже він напевно вибрав щось у центрі міста, вірно?

- Так, він захоче бути в безпосередній близькості від намічених об'єктів. Він не вирушив би в передмістя, та й в інші райони - мало ймовірно. Дейв - істинний городянин і Нью-Йорк його "вотчина"... Приватний будинок. Має бути. Але як він наклав лапу на приватну резиденцію?

- Друзі? - продовжив Рорк. - Сім'я?

- У Палмера немає тісного кола друзів. Він одинак. У нього є батьки. Вони переїхали після судового процесу. Пішли за програмою захисту жертв і свідків злочинів.

- Закриті файли.

Вона почула ледве помітний натяк на веселість у його голосі й кинула на нього сердитий погляд. Якийсь момент вона боролася в душі з приписаним порядком ведення справи. Вона могла отримати дозвіл на доступ до місця проживання Палмерів. І знадобилося б принаймні два дні, щоб пробитися через бюрократичні припони для отримання дозволу. Або вона могла вручити проблему Рорку й отримати все, що їй потрібно, за лічені хвилини.

Вона досі чула крики Стефані Ринг, які луною віддавалися в її голові.

- Тобі треба буде використовувати незареєстроване обладнання. У Служби комп'ютерної охорони стоятиме автоматичне блокування на їхньому файлі.

- Це не займе багато часу.

- Я збираюся ще попрацювати з цим. - Вона вказала в напрямку екрана. - Можливо, він зробив якийсь промах, достатній для того, щоб хоч що-небудь ідентифікувати.

- Добре, - він все-таки підійшов до неї і взяв її обличчя у свої долоні. Нахиливши голову, він поцілував її довгим, повільним, глибоким поцілунком. І відчув, як у той самий момент напруженість її тіла ослабла.

- Я можу з цим впоратися, Рорк.

- Незалежно від того можеш чи ні, ти впораєшся. Але хіба зашкодить, якщо ти потримаєшся за мене всього хвилинку?

- Напевно, ні, - вона обвила його своїми руками, відчувши знайомі лінії, знайому теплоту. І ще сильніше притиснулася до нього. - Чому виявилось недостатньо зупинити його один раз? Чому виявилось недостатньо сховати його? Що хорошого в тому, що ти робиш свою роботу, а все повертається на круги своя?

Він просто тримав її у своїх обіймах і нічого не говорив.

- Він хоче показати мені, що може зробити все це знову. Він хоче провести мене через усі кроки й етапи так само, як зробив раніше. Тільки цього разу не пост-фактум, а саме коли все це відбувається. Мовляв, 'дивись, Даллас, який я розумний.'

- Те, що ти це знаєш і розумієш, допоможе тобі зупинити його вдруге.

- Н-да. - Вона вивільнилася з його обіймів. - Роздобудь мені ці дані, щоб я могла поговорити з його батьками.

Рорк провів пальцем по ямочці на її підборідді.

- Ти ж дозволиш мені спостерігати, правда? Це так збудливо, бачити, як ти залякуєш свідків.

Коли вона розсміялася, на що і був його розрахунок, він вирушив у свою таємну кімнату, щоб обійти Службу комп'ютерної охорони і добути офіційно закриті файли.

У неї вистачило часу тільки на те, щоб розглянути інший фрагмент запису, перш ніж він повернувся.

- Це не могло бути так легко.

- На жаль, - Він усміхнувся і передав їй новий диск із даними. - Могло. Томас і Гелен Палмер, тепер відомі як Томас і Гелен Сміт - що показує, наскільки багатою може бути уява у бюрократів, наразі мешкають у маленькому містечку під назвою Лісборо в сільській місцевості Пенсільванії.

- Пенсильванія. - Єва глянула на свій засіб зв'язку, зважила варіанти, а потім обернулася до Рорка. - Адже дістатися туди не зайняло б багато часу, якби був доступ до якогось хитрого транспорту.

- І якому хитрому транспорту ти віддала б перевагу, лейтенанте? - зацікавився Рорк.

- Той твій маленький реактивний літак міг би доставити нас туди менш ніж за годину.

- Тоді, чому ми ще не стартували?

Якби Єва більше любила висоту, то вона могла б насолоджуватися швидким, плавним польотом на південь. Натомість вона сиділа, похитуючи ногою, намагаючись послабити нервову напругу, тоді як Рорк вів їхній літак через те, що, як вона припускала, дехто визнав би мальовничим гірським хребтом.

Для неї вони були просто камені, а простір між ними - просто земля.

- Я збираюся сказати це лише одного разу, - почала вона. - І тільки тому, що Різдво.

- Заходимо на посадку, - попередив він її, оскільки наблизився до приватної злітно-посадкової смуги. - Що саме ти збираєшся сказати лише одного разу?

- Що, можливо, всі ці твої іграшки зовсім не марна трата часу. Надмірні пустощі, можливо, але зовсім не марна трата часу.

- Люба, я зворушений.

Відразу після приземлення, покинувши шикарний маленький двомісний літак, вони попрямували до автомобіля, на який чекав Рорк. Звичайно, це не міг бути нормальний транспортний засіб, подумала Єва, розглядаючи авто. Це була гладка чорна гоночна машина, створена для розкоші та швидкості.

- Я поведу. - Вона простягнула руку за кодовим ключем, який супроводжуючий видав йому. - Ти будеш штурманом.

Рорк розглядав її, підкидаючи ключі на долоні.

- Чому?

- Тому, що я єдина зі значком. - Вона спіймала ключ на льоту і посміхнулася йому.

- Але я найкращий водій.

- Твоя любов до хот-догів не робить тебе кращим. - Фиркнула вона, коли вони влізли в машину. - Пристєбнися, ас! Я поспішаю.

Вона з усієї сили натиснула на педаль, і машина вилетіла з терміналу на кучеряву сільську дорогу, обрамлену покритими снігом деревами і прямовисною скелею.

Рорк запрограмував їхній пункт призначення і вивчав маршрут, запропонований бортовим комп'ютером.

- Прямо цією дорогою дві милі, потім поворот ліворуч і ще десять кома три милі, потім ще раз ліворуч і п'ять кома вісім миль.

На той час, коли він закінчив, вона вже пройшла перший відрізок шляху. Вона помітила вузький струмок, що прокладає собі дорогу крізь каміння і крижані нарости. Нечисленні будиночки там і сям; дерева, що деруться крутими схилами пагорбів; кілька дитлахів, що грають з аероскейтами або сноубордами у дворах, занесених снігом.

- І чому люди живуть у таких місцях? Тут же нічого немає. Ти бачив це їхнє небо? - запитала вона Рорка. - Його ж зовсім не видно звідси. І це шкідливо для людини. І де вони їдять? За весь час, що ми їдемо, нам не трапилося жодного ресторану, чи кіоску на колесах, чи гастроному. Нічого.

- Затишно? - висунув ідею Рорк і продовжив. - За кухонним столом.

- Весь час? Господи Ісусе. - Вона здригнулася.

Він розсміявся і пригладив пальцем її волосся.

- Єво, я тебе обожнюю.

- Правильно. - Вона натиснула на гальма, щоб зробити наступний поворот. - Так, що я шукаю?

- Третій будинок праворуч. Он, той двоповерховий збірний блоковий будинок, де міні-вантажівка на під'їзній доріжці.

Вона пригальмувала позаду вантажівки й зупинилася, оглядаючи фасад будинку. Уздовж карниза були розвішані Різдвяні вогні, вінок на дверях, і обрис прикрашеного дерева у вікні.

- Я вважаю, немає сенсу просити тебе почекати в машині.

- Ні, - погодився він і вийшов.

- Вони будуть не в захваті, побачивши мене, - попередила його Єва, поки вони неспішно йшли до парадних дверей. - Якщо вони відмовляться говорити зі мною, я збираюся чимось пригрозити їм. Якщо до цього дійде, ти просто наслідуй мій приклад.

Вона натиснула на кнопку дзвінка і затремтіла.

- Тобі слід було вдягнути пальто, яке я тобі подарував. Тепле, з кашеміру.

- Я не ношу такі речі на службі. - Пальто було чудове, подумала вона. Але воно розслабляло її, робило поступливою. Це не те, що потрібно поліцейському в його роботі.

І коли двері відчинилися, Єва вже повністю перетворилася на поліцейського.

У Гелен Палмер змінилися волосся й очі. Тонкі відмінності у відтінках і формах, але достатні, щоб змінити її зовнішність. Це все ще було симпатичне обличчя, дуже схоже на обличчя її сина. Її автоматична привітальна посмішка зів'яла, коли вона впізнала Єву.

- Ви пам'ятаєте мене, місіс Палмер?

- Що Ви тут робите? - Гелен поставила руку високо на одвірок, немов перегороджуючи шлях. - Як Ви нас знайшли? Ми перебуваємо під захистом.

- Я не маю наміру це порушувати. У мене кризова ситуація. Вас мали поінформувати про те, що Ваш син утік із в'язниці.

Гелен стиснула губи, втягнула голову в плечі, намагаючись захиститися від холоду, який вривався у відчинені двері.

- Вони сказали, що його шукають і запевнили нас, що відправлять його назад до в'язниці, на лікування, дуже скоро. Його тут немає. Він не знає, де ми.

- Можу я увійти, місіс Палмер?

- Навіщо Вам потрібно ворухити все це знову? - Очі її наповнилися сльозами, так само як від розчарування, так і від горя. - Мій чоловік і я щойно повернулися до нормального життя. Ми не мали жодних контактів із Девідом останні три роки.

- Люба? Хто це там у дверях? Ви впускаєте холод. - Високий чоловік із копицею темного волосся усміхаючись підійшов до дверей. На ньому були вдягнені старий джемпер і стародавні джинси з парою, вочевидь, нових шльопанців. Він моргнув один раз, другий, потім обійняв свою дружину за плечі.

- Лейтенант. Лейтенант Даллас, чи не так?

- Так, містере Палмер. Вибачте, що турбую Вас.

- Впусти їх, Гелен.

- О, Господи, Томе.

- Впусти їх. - Його пальці потерлися по її плечу, перш ніж він відпустив її. - Ви, мабуть, Рорк. - Том видав те, що майже зійшло за посмішку і простягнув Рорку свою руку. - Я знаю Вас. Будь ласка, заходьте і сідайте.

- Томе, будь ласка ...

- Чому б тобі не зварити каву? - Він повернувся і притулився губами до брови своєї дружини. Він щось пробурмотів їй, вона переривчасто зітхнула і кивнула.

- Я зроблю це так швидко, як зможу, містере Палмер, - сказала йому Єва, щойно Гелен швидко пішла вниз центральним коридором.

- Ви неупереджено поставилися до нас тоді, у той нестерпний час, лейтенанте. - Він запросив їх у невелике житлове приміщення. - Я не забув цього. Гелен - моя дружина була на межі нервового зриву весь день. Протягом кількох днів, - поправив він себе. - Відтоді як нам повідомили, що Девід утік. Ми щосили намагаємося не зосереджуватися на цьому, але...

Він безпорадно розвів руками і сів.

Єва пам'ятала цих добропорядних людей дуже добре, їхній шок і горе від того, яким був їхній син. Вони росли його з любов'ю і турботою, привчали його до порядку, і тим не менш він виріс таким монстром.

Не було жодних образ, жодних принижень, жодного насильства, жодної жорстокості - нічого, що могло б породити й вигодувати такого монстра. Тестування та аналіз Міри підтвердили враження Єви про "нормальність" пари, яка дала своїй єдиній дитині всю свою прив'язаність, а також фінансові та соціальні переваги, що були в їхньому розпорядженні.

- У мене немає для Вас хороших новин, містере Палмер. Немає у мене і легких новин.

Він склав свої руки на колінах.

- Він мертвий.

- Ні.

- Господи, допоможи мені. - Том заплющив очі. - Я сподівався - я справді сподівався, що він помер. - Почувши, що його дружина повертається, він швидко встав. - Давай, я візьму це. - Він нахилився взяти тацю, яку вона несла. - Ми витримаємо це, Гелен.

- Я знаю. Я знаю, що витримаємо. - Вона увійшла, сіла і почала розливати приготовану нею каву. - Лейтенанте, Ви думаєте, що Девід повернувся в Нью-Йорк?

- Ми знаємо, що повернувся. - Вона забарилася, але потім вирішила, що вони все одно досить скоро почують новини зі ЗМІ. - Сьогодні рано вранці тіло Судді Вайнгера було знайдено біля Рокфеллерівського Торгового Центру. Це робота Девіда, - продовжила вона, і Гелен застогнала. - Він зв'язався зі мною, надіслав доказ. У цьому немає жодних сумнівів.

- Передбачалося, що його відправили на лікування. Сховали подалі від людей, щоб він не міг нашкодити їм, нашкодити собі.

- Іноді система дає збій, місіс Палмер. Іноді Ви можете зробити все правильно, але зазнасте невдачі.

Гелен встала, підійшла до вікна і застигла, дивлячись у далечінь.

- Ви вже говорили раніше щось схоже мені. Нам. Що ми все зробили правильно, зробили все, що могли. Що це було щось у самому Девіді, через що він став таким. Це було люб'язно з вашого боку, лейтенанте, але Ви не можете знати, на що це схоже, Ви не можете знати, які почуття при цьому відчуваєш, коли знаєш, що дав життя монстру.

Ні, подумала Єва, але вона знала, як це бути народженою монстром, бути вихованою ним протягом перших восьми років її життя. І вона жила з цим.

- Мені потрібна Ваша допомога, - сказала вона замість цього. - Мені потрібно, що б Ви сказали мені, якщо у Вас є хоч якась ідея, куди він міг би піти; до кого він міг би піти. У нього є місце, - продовжувала вона. - Приватне приміщення, де він може працювати. Будинок, маленька будівля десь у Нью-Йорку. У центрі або дуже близько.

- У нього ніде нічого немає. - Том протестувально підняв руки. - Ми продали все, коли переїжджали. Наш будинок, мій бізнес, бізнес Гелен. Навіть наш літній будиночок у Гемптоні. Ми обрубали всі кінці. Будинок, де Девід - де він жив той останній рік - теж продано. Ми тихо живемо тут, просто. Гроші, які ми накопичили, гроші від продажу майна лежать на рахунку. Ми не наважуємося... нам вони не потрібні.

- У нього були власні гроші, - підказала Єва.

- Так, спадщина, довірчий фонд. Саме таким чином він фінансував те, що робив. - Том спіймав руку своєї дружини і міцно стиснув її пальці. - Ми пожертвували ті гроші на благодійність. Лейтенанте, усі місця, куди він міг би піти, тепер перебувають у руках інших людей.

- Гарзд. Вам може щось спасти на думку пізніше. Неважливо, наскільки неправдоподібним це здаватиметься, будь ласка, зв'яжіться зі мною. - Вона піднялася. - Коли Девід знову опиниться у в'язниці, я дам Вам знати. Після цього я забуду, де Ви.

Єва більше нічого не сказала доти, доки вони з Рорком не сіли в машину і не вирушили у зворотний шлях.

- Вони все ще люблять його. Після всього, що він зробив, після того, що він є; якась їхня частина все ще любить його.

- Так, і достатньо, я думаю, щоб допомогти тобі зупинити його, якби знали як.

- Ніхто ніколи не піклувався так про нас. - Вона на мить відволіклася від дороги й зустрілася з ним поглядом. - Ніхто ніколи не відчував таких зобов'язань перед нами.

- Так. - Він прибрав волосся з її щоки. - Доти, доки ми не знайшли одне одного. Не журися, Єво.

- У нього очі його матері, - пробурмотіла вона. - Ніжні, сині та ясні. Вона була змушена змінити їх. Здається мені, вона просто не могла дивитися в дзеркало і бачити їх там щоранку.

Вона зітхнула, намагаючись не думати про це.

- А він може, - сказала вона тихо.

Більше не було нічого, що можна було б зробити: ні іншої інформації, щоб вивчити або проаналізувати; ні іншого напрямку, щоб перевірити. Завтра, вона знала, що буде, але зараз вона могла тільки чекати.

Єва пішла в спальню з наміром подрімати. Треба було спробувати врятувати хоч частину дня, подумала вона. Провести час разом за Різдвяною вечерею, внести хоч трохи відчуття нормального життя.

Сильний, дурманний запах сосни змусив її струснути головою. Чоловік хвилювався з приводу традицій у їхнє перше спільне Різдво. Одному Богу відомо скільки він заплатив за живі дерева, розставлені ним по всьому будинку. А це дерево, яке стояло у вікні їхньої спальні, він наполог, щоб вони прикрашали його разом.

Для нього це мало значення. І з деяким здивуванням вона раптом зрозуміла, що це стало мати значення і для неї.

- Увімкнути підсвічування дерева, - веліла вона, і злегка посміхнулася, побачивши, як вогні блимнули і спалахнули.

Вона попрямувала в бік дивана, відстебнула кобуру і, рухом плечей, струсила її з себе. Коли Рорк увійшов до кімнати, вона сиділа на підлокітнику дивана і знімала черевики.

- Правильно. Я сподівався, що ти трошки відпочинеш. Мені необхідно ще дещо зробити. Коли будеш готова до вечері, дай мені знати, добре?

Він стояв у дверному отворі, і вона, повернувши голову, розглядала його. Скинувши другий черевик, Єва повільно піднялася.

- Іди сюди.

Розпізнавши блиск у її очах, він відчув, як легка хвиля бажання почала розбурхувати його кров.

- Туди?

- Ти чув мене, пройдисвіт.

Пильно дивлячись на неї, він ішов через кімнату:

- Що я можу зробити для тебе, лейтенанте?

Традиції, подумала Єва, мають десь починатися. Вона стиснула в кулаці підлогу його шовкової сорочки, і потягнула на себе, щоб підтягнути його до себе на крок ближче.

- Я хочу бачити тебе оголеним, і швидко. Тож, якщо ти не хочеш, щоб я стала грубою, роздягайся.

- Можливо, мені подобається грубо? - Його посмішка була не менш зухвалою, ніж її власна, що викликало нестримне бажання встромитися в неї зубами.

- Так-а-а-а? - вона почала підштовхувати його до ліжка. - О, тоді ти будеш у захваті.

Вона діяла швидко, і єдиним сигналом "атаки" був яскравий спалах в її очах перед тим, як вона розірвала на ньому сорочку і відправила гудзики в політ. Він схопив її за стегна і міцно стиснув, тоді як вона вчепилася зубами в його плече і вкусила.

- Боже, Боже! Як я люблю твоє тіло. Дай його мені.

- Ти хочеш його? - Він ривком підняв її вгору, так, що їй довелося стати навшпиньки.
- Ти повинна будеш взяти його.

Щоразу, коли його губи жарко накривали її рот, вона ухилялася. А він ішов у контрнаступ. Вона атакувала знизу і, можливо, змогла б збити його з ніг, якби він не попередив її удар. Вони вже зішлись врукопашну, вельми задоволені результатами.

Вони закінчили поєдинок, знову опинившись віч-на-віч, обидва важко дихаючи.

- Я зроблю тебе, - попередила вона його.

- Спробуй.

Вони знову почали люто боротися, і ніхто не хотів поступатися. Рухаючись за інерцією, вони піднялися сходами й опинилися на узвишші, де розташовувалося ліжко. Вона просунула руку між його ніг і злегка стиснула її. Це був хід, яким вона користувалася і раніше. Якраз у той момент, коли жар його тіла вдарив їй у долоню, він посунувся, не відриваючись від неї, і перекинув її на ліжко.

Вона відкотилася вбік, підвелася і згрупувалася, приготувавшись до нападу:

- Давай, крутий хлопче.

Вона широко посміхалася, обличчя її розчервонілося від боротьби, бажання, що золотить її очі, і лампочок, що іскряться на дереві позаду неї.

- Ти така гарна, Євро.

Вона моргнула, вийшла з бойової стійки і з подивом втупилася на нього. Навіть закоханий у неї чоловік ніколи не "звинувачував" її в красі.

- А?

Це все, що вона встигла до того, як він стрибнув на неї і схопив поперек тулуба.

- Мерзотник, - ледь не розсміялася вона, якраз коли їй вдалося вивернутися і перекотитися на нього. Але він здійснив стрімкий ривок і продовжував боротися, поки знову не прибив її. - Красиво, чорт забирай.

- Це ти красива, - ударом ліктя під дих вона збила йому подих, але він зумів зітхнути глибше. - Уся: з голови до ніг. І я збираюся всю цю красу роздобути.

Вона брикалася і крутилася, і їй майже вдалося вибратися з-під нього. А потім його рот зімкнувся на її грудях, смокчучи і пощипуючи їх через сорочку. Вона почала стогнати і вигинатися під ним, і замість того, щоб відштовхнутися, вона схопила його за волосся і притягнула до себе ближче.

Коли він розірвав на ній сорочку, вона підвелася, міцно зчепивши свої довгі ноги навколо його талії, і спробувала поцілувати його в губи, тоді як він відкинувся назад, ставши на коліна в центрі ліжка.

Сплетіння тіл. Руки, що шукають, грубо блукають по тілу. І плоть почала волого ковзати по плоті.

Він підняв її і взяв перший раз швидко і грубо - його вмілі пальці знали всі її слабкі і сильні місця, все, що їй було потрібно. І вона, тремтячи і скрикуючи, дозволила забрати себе вбивчої мощі оргазму.

Потім вони знову перекочувалися один на одного, задихаючись, стогнучи і щось невиразно бурмочучи. Жар накочував потужною хвилею, оголюючи і дряпаючи нерви. Опинившись над ним, гарячими, як у лихоманці, губами вона впилася в його губи.

- Дай мені... дай мені... дай мені... - благала вона, дедалі більше збуджуючись. Її руки вчепилися в його, коли вона прийняла *його* в себе. Він заповнив її всю - тіло, розум, серце.

Швидко й несамовито вона вела їх обох, саме як їй хотілося відтоді, як він увійшов до кімнати. Воно заповняло її, набухало всередині, ця невимовна насолода, цей тиск, відчайдушна війна між закінчити і продовжити.

Відкинувши голову назад, вона "ковзала по лезу бритви".

- Давай, - видихнула вона, намагаючись прояснити свій погляд, щоб бачити це чудове обличчя. - Давай іди першим і візьми мене з собою.

Вона спостерігала, як карколомна блакить його очей перейшла в опівнічну блакить, і відчула, як він скінчив одним останнім, сильним ривком. Не відриваючи своїх рук від його, вона впала слідом за ним.

А коли сили залишили її, як свічку, що тане віск, вона зісковзнула донизу і, все ще тремтячи, уткнулася обличчям у його шию.

- Я перемогла, - пробурмотіла вона.

- Гарзд.

Розрізнівши нотки самовдоволеного задоволення в його стомленому голосі, її губи злегка сіпнулися:

- Я зробила це. Я отримала від тебе, приятелю, саме те, що хотіла.

- Слава Богу. - Він поклав її у свої обійми і почав заколисувати. - Поспи трошки, Єво.

- Тільки годинку. - Вона обійняла його і притулилася міцніше, знаючи, що таким чином не проспить довше, ніж він сам.

Прокинувшись о другій годині ночі, Єва вирішила, що короткий сон перед вечерею дозволив їй трохи розслабитися і відпочити. Тепер вона повністю прокинулася, її мозок увімкнувся в роботу і почав прокручувати інформацію та систематизувати наявні докази.

Девід Палмер був тут, у Нью-Йорку. Десять у самому центрі міста, успішно зайнятий своєю роботою. І нутром Єва відчувала, що Стефані Рінг уже була мертва.

Він би не став витрачати час даремно, напевно підбирається до наступних зі списку, подумала Єва, повертаючись у ліжку. Его штовхне його зробити цю спробу і він зробить помилку. Цілком ймовірно, він уже зробив помилку. Просто вона ще не визначила, в чому та полягає.

Заплющивши очі, вона спробувала проникнути в мозок Палмера, як вона робила це кілька років тому, коли полювала за ним.

Він любив свою роботу, любив її навіть коли був ще хлопчиськом і проводив свої експерименти на тваринах. Йому вдалося приховати всі ті маленькі вбивства, зобразивши ясне, невинне обличчя. Усі, хто знав його тоді - батьки, вчителі, сусіди - відгукувалися про нього як про веселого, послужливого хлопчика, тямущого та здібного, хто наполегливо навчався і не викликав проблем.

І все ж деякі з класичних елементів були вже тоді, навіть у дитинстві. Він був одинаком, одержимо акуратний і маніакально організований. У нього ніколи не було здорових сексуальних стосунків і в суспільстві жінок він був незграбний і незграбний. Вони знайшли сотні дисків зі щоденниками, які він вів у десятирічному віці, де було ретельно описано його теорії, визначено цілі та досягнення.

Згодом, за достатньої практики і навчання він став майстром своєї справи.

Де ж ти засів Дейв? Це має бути щось зручне. Тобі подобаються твої земні блага. Мабуть, ти ненавидів їх повну відсутність у в'язниці. Це просто виводило тебе з себе, вірно? Тож тепер ти прийшов за тими, хто відправив тебе туди.

Повідомити нам об'єкти заздалегідь - це помилка. Але це теж від твого его. Насправді - ти проти мене.

І це ще одна помилка, тому що ніхто не знає тебе краще.

Дім, думала вона. Але все ж таки не будь-який будинок. Це має бути гарний район, з ресторанами поблизу. Усі ці роки тюремна їжа, мабуть, ображала твій смак. І тобі потрібні меблі, хорошої якості та стильні. Гарна білизна. І весь набір розважальної техніки - потрібно стежити за телебаченням, інакше не знатимеш, що про тебе говорять люди.

І все це потребує грошей.

Коли вона сіла на ліжку, поруч із нею заворушився Рорк:

- Щось зрозуміла?

- У нього десь є кредитна лінія. Я завжди задавалася питанням - чи не приховані у нього грошенята; але здавалося, що це не має значення, оскільки він ніколи не вийде і не зможе ними користуватися. Я помилялася. Гроші - це влада, і він знайшов спосіб використовувати їх, перебуваючи у в'язниці.

Вона відкинула пухову ковдру, збираючись зістрибнути з ліжка, але в цей момент її засіб зв'язку подав звуковий сигнал. Усього мить Єва пильно дивилася на нього і вже знала.

Пара підлітків, у пошуках невеликої пригоди вислизнувши з дому, і прихопивши з собою свої нові гоночні велосипеди, зустрілися в задалегідь обумовленому місці, щоб покататися в Центральному парку.

Спочатку вони подумали, що Стефані Ринг була волоцюгою, можливо, попрошайкою, яка має ліцензію, або наркоманкою, яка відсипається; і хлопці вже було почали об'їжджати її стороною.

Але волоцюги не мали звичаю валятися в голому вигляді на каруселі в Центральному Парку.

Єва посадила обох у патрульну машину. Одного з них перед цим вивернуло навиворіт, і прохолодне повітря все ще зберігало запах блювоти. Вона попросила поліцейських встановити по периметру стійки з прожекторами, щоб місце було яскраво освітлене.

Стефані не була побита, і при цьому її волосся не було обрізане. Палмеру подобалася різноманітність. На її руках і ногах було безліч довгих, тонких надрізів; плоть навколо ран зморщена і знебарвлена. Якесь отрута, вирішила Єва, щось, що навіть у відносно невеликій кількості, потрапляючи на відкриту рану, спричиняє нестерпний біль. Він зробив так, що кров сочилася по краплях, так і засихаючи. Ступні її ніг були вивернуті під гострим кутом, немов у якійсь пародії на балетну позицію. Вивихнуті.

На животі в неї був вирізаний напис, друкованими літерами.

ДАВАЙТЕ ВБ'ЄМО ВСІХ АДВОКАТІВ

Так, цього адвоката він зрештою вбив, подумала Єва, задушив своїм улюбленим способом - повільно і болісно. Оглянувши зашморг, Єва виявила, що мотузка ідентична тій, якою був задушений Суддя Вайнгер.

Ще одна помилка, Дейве. Цього разу повно дрібних помилок.

Вона взяла свою сумку з інструментарієм і зайнялася тією рутиною, якою супроводжується вбивство.

Вона вирушила додому писати звіт, мріючи про тишу, яку вона знайде там, на противагу післясвятковому хаосу в Центральному Парку.

Копію готового звіту вона відіслала своєму начальнику, потім надіслала повідомлення Пібоді та Фіні.

Щойно її помічник і керівник Відділу Електронного Розшуку прокинуться і перевірять свої засоби зв'язку, вони зрозуміють, що їх залучили до розслідування.

Випивши кави, Єва взялася до виснажливого завдання "розчищення нашарувань" фінансової історії Палмера.

Світанок тільки починався, коли двері між її офісом і офісом Рорка відчинилися. Він увійшов, повністю одягнений, і вона почула гул уже працюючого обладнання в кімнаті позаду нього.

- Ти сьогодні працюєш удома? - запитала вона недбало, розглядаючи його і потягуючи каву.

- Так, - він мигцем глянув на її монітор. - Відстежуєш грошки, лейтенанте?

- На даний момент. Рорк, ти не мій охоронець.

Він тільки посміхнувся:

- А хто, цікаво, міг би більше цікавитися твоїм тілом?

- Я поліцейський. Мені нянька не потрібна.

Він підійшов до неї і підняв її підборіддя:

- Що мало не сталося з Пібоді дві ночі тому?

- Але ж не сталося ж. І мені зовсім не потрібно, щоб ти крутився навколо мене в той час, як ти повинен займатися своїми справами.

- Я можу і тут займатися ними, так само легко й ефективно як і в центрі міста. Ти марно витрачаєш час, сперечаючись зі мною. І я сумніваюся, що ти натрапиш на грошовий слід через офіційні документи Палмера.

- Я знаю, - обидва твердження були правильними й однаково засмутили її. - Але я маю з чогось почати. Йди і дай мені можливість працювати.

- Що, все? Закінчила зі мною? - він опустив свою голову і доторкнувся своїми губами до її.

У дверях хтось голосно кашлянув:

- Вибачте, - Пібоді, наскільки змогла, видавила посмішку. Вона була бліда і погляд втомлений, але її мундир, як завжди, був вичищений і випрасуваний.

- Ти рано, - Єва піднялася, потім ніяково сховала руки в кишені.

- У повідомленні сказано з'явитися якомога швидше.

- Я залишу вас удвох, працюйте, - Рорк вирішив, що наодинці їм простіше буде впоратися з дискомфортом. - Радий бачити тебе, Пібоді. Лейтенанте, - додав він, перш ніж зачинити двері між їхніми кімнатами, - можливо, ти захочеш перевірити імена померлих родичів. Грошові операції з рахунками, які зареєстровані на те саме прізвище і на кровних родичів, часто залишаються непоміченими.

- Так, точно. Дякую.

Єва переступила з ноги на ногу. Востаннє, коли вона бачила свою помічницю, Пібоді була загорнута в ковдру, на обличчі було видно сліди сліз.

- Як ти, в порядку?

- Так, в основному.

Чорт забирай, здебільшого, подумала Єва і сказала:

- Слухай, я не повинна була викликати тебе на цю справу. Візьми пару-трійку днів, щоб прийти до тями.

- Сер. Для мене буде краще, якщо я зможу повернутися до роботи, до своїх щоденних обов'язків. Сидіти вдома дивитися відео і їсти соєві чіпси - це зовсім не те, як би мені хотілося провести свій день. Робота швидше приведе мене в норму.

Оскільки Єва і сама думала так само, вона відвернулася зі словами:

- У такому разі, Пібоді, бери собі каву, і в мене для тебе маса роботи.

- Слухаюся, сер, - зробивши крок уперед, вона витягла з кишені маленьку запаковану коробочку, і, прямуючи до "АвтоКухаря", поклала її на стіл. - Ваш Різдвяний подарунок. У мене не було можливості вручити його Вам раніше.

- Схоже, ми були трохи зайняті.

Єва погравала стрічкою. Подарунки завжди бентежили її, але вона відчувала на собі погляд Пібоді. Зірвавши червону фольгу, вона відкрила кришку. Це була срібна зірка, трохи пощерблена і злегка облуплена.

- Це старий значок шерифа, - сказала Пібоді. - Я не впевнена, що саме такий був у Вайта Ерпа, але це справжній значок. Я подумала, Вам він буде приємний. Ну, знаєте, як давня традиція закону і порядку.

Смішно, але Єва була зворушена.

- Так, чудово, - сказала вона, посміхнувшись.

З цікавості вона вийняла значок і приколола його до своєї сорочки.

- Чи робить це шерифом?

- Він іде Вам, Далласе. Ви будете боротися завжди і всюди.

Обернувшись, Єва зустрілася з нею поглядом:

- Ти теж, Пібоді. Я не зателефонувала б тобі сьогодні, якби думала інакше.

- Думаю, мені потрібно було це почути. Дякую. Ну що ж... - вона забарилася, а потім запитально підняла брови.

- Проблема?

- Ні, просто я... - вона відстовбурчила губу, що надало її відкритому, серйозному обличчю до неможливості юного вигляду. - еее...

- Тобі не сподобався твій подарунок? - весело запитала Єва. - Тобі треба обговорити це з Леонардо.

- Який подарунок? І який стосунок до нього має Леонардо?

- Він підібрав гардероб для твоєї роботи секретним агентом. Якщо тобі не подобається...

- Одяг, - як за помахом чарівної палички обличчя Пібоді прояснилося. - Я можу залишити собі цю красу? Усі речі?

- Ну мені-то на якого біса вони потрібні? Так, тепер ти будеш стояти поруч зі мною з ідіотською посмішкою на обличчі чи ми будемо працювати?

- Я можу посміхатися і працювати одночасно, сер.

- Сідай. Для початку займися цією мотузкою, може вдасться щось з'ясувати. - вона підштовхнула роздруківку опису через стіл. - Мене цікавлять усі продажі за минулий тиждень, оптові продажі. Він використовує її у великих кількостях.

- Хто?

- Ми дійдемо до цього. Займися мотузкою, потім склади мені список приватних резиденцій - престижних, недалеко від метро - проданих або зданих в оренду за минулий тиждень. Так само перевір приватні автомобілі класу люкс - які з'являлися в тих місцях протягом минулого тижня. Йому потрібен транспорт і він вибере шикарний. Клітка, - пробурмотіла вона, почавши крокувати кімнатою. - Де, диявол його розбери, він узяв клітку? Обладнання для утримання диких чи домашніх тварин? Ми відстежимо це. Починай пошук, Пібоді. Я розповім подробиці, коли Фіні добереться сюди.

Вона поклікала Фіні, подумала Пібоді, сідаючи за комп'ютер. Значить справа велика. Саме те, що їй треба.

- Вам обом, напевно, знадобиться переглянути диски розслідування, профілі та розшифровки стенограм у справі Палмера, які були зроблені три роки тому. Фіні, - додала Єва, - ти, найімовірніше, згадаєш більшу частину тієї справи. Адже ти відстежував та ідентифікував електронне обладнання, яке він використовував у тих убивствах.

- Так, я пам'ятаю цього маленького виродка.

Фіні сидів, похмуро дивлячись у свою каву. Його звично безрадісне обличчя увінчувала шапка жорсткого рудого волосся, яке, здавалося, ніяк не могло вирішити, який напрямок йому хочеться прийняти.

На ньому була синя сорочка, настільки сильно випрасувана і яскрава, що Єва припустила, що сорочку цю тільки сьогодні вранці витягли з подарункової коробки. І вже до обіду вона набуде затишно пом'ятого вигляду.

- Оскільки ми знаємо його, модель його поведінки, його мотиви і в даному випадку його жертви, ну або намічені жертви, ми отримуємо деяку перевагу. Він знає це і насолоджується, бо впевнений, що буде розумнішим за нас.

- Він ненавидить тебе, Даллас. - Фіні підняв на неї похмурі очі. - Він завжди ненавидів тебе до твоїх довбаних кишок. Ти його зупинила, а потім ще гралася ним, поки він не видав тобі все. Він неодмінно прийде за тобою.

- Сподіваюся, ти маєш рацію, тому що, я хочу мати задоволення зловити його знову. Перших двох зі свого списку йому вдалося дістати, тому що він випереджав нас, - продовжила вона. - Решта сповіщені, попереджені й перебувають під охороною. Можливо, він спробує дотримуватися обраної послідовності, а, може, й ні. Але щойно він натрапить на перешкоду, він відступить від списку.

- І прийде по Вас, - вставила Пібоді.

- Усе, що зробили інші, сталося тому, що я завдала йому серйозного удару. У цього психа дуже логічний розум. У всього, що він робить, є причина. Це його причина, нехай збочена, але вона в нього є.

Вона глянула на свій наручний модуль.

- У мене зустріч із Мірою у неї вдома за двадцять хвилин. Пібоді, я залишаю Фіні заповнити для тебе всі прогалини цього інструктажу. Щойно отримаєте списки, які я просила, перегляньте їх на предмет найімовірніших варіантів. Подивіться, чи зможемо ми трохи звузити коло пошуку. Фіні, коли дивитимешся диск, який він послав через Надін, можливо, зможеш визначити що-небудь з обладнання. Даси нам напрямок, і ми зможемо відстежити джерело. Ми робимо все послідовно, але робимо швидко. Якщо він зазнає невдачі зі списком, він, можливо, візьметься за когось іншого, за будь-кого іншого. Він у бігах лише тиждень, а вже вбив двічі.

Вона перервалася, бо подав сигнал її комунікатор. Вона пішла за курткою, на ходу слухаючи повідомлення.

Через дві хвилини вона сунула його назад у кишеню. І очі її були порожні й холодні.

- Рахуй не двічі, а тричі. Він дістався до Карла Нейссана.

Єва все ще злилася, коли дзвонила у дверний дзвінок величного особняка Міри. Той факт, що охоронець на вході зажадав у неї посвідчення особи і перевірів його перш ніж впустити, трохи заспокоїв Єву. Якби людина, приставлена до Нейссана, зробила те саме, Палмер не проникла б усередину.

Міра спустилася в хол назустріч Єві. Вона була одягнена по-домашньому: буденно і просто - у слакси, светр і м'які туфлі, які пасують до стилю. Але нічого буденного і простого не було в її очах. Перш ніж Єва встигла сказати хоч слово, Міра підняла руку.

- Я дуже вдячна за Ваш приїзд. Ми можемо поговорити нагорі, у моєму офісі, - вона подивилася праворуч, у бік відчинених дверей, звідки раптом пролунав дитячий сміх. - За інших обставин, я неодмінно представила б Вас своїй родині, але не хочу хвилювати їх ще більше.

- Ми не станемо їх у це втручатися.

- Хотіла б я, щоб це було можливо.

Більше нічого не сказавши, Міра почала підніматися сходами.

Будинок Міри був її яскравим відображенням, подумала Єва. Спокійні тони, м'які лінії, чудовий стиль. Її домашній офіс був наполовину менший за робочий і, мабуть, колись був маленькою спальнею. Єва звернула увагу на меблі в офісі - там були глибокі крісла і щось, що вона про себе назвала столом для леді, з вигнутими ніжками і химерним різьбленням.

Міра відрегулювала сонцезахисну ширму на вікні й повернулася до міні-"Автокухаря", що стояв у стінній ніші.

- Ви подивіться мій первинний профіль на Девіда Палмера, - почала вона, задоволена тим, що руки її не тремтіли поки вона запускала програму для приготування чаю. - Я дотримувалася б цього профілю, з деякими доповненнями на той час, що Палмер провів у в'язниці.

- Я прийшла не за профілем. Я маю про нього уявлення.

- Так?

- Я вже раніше копалася в його голові. Ми обидві це робили.

- Так, - Міра запропонувала Єві витончену чашку, наповнену ароматним чаєм, який, вони обидві це знали, Єва не хотіла. - До певної міри він залишається винятком із дуже багатьох правил. У нього було гарне дитинство, в любові й достатку. У жодного з його батьків не спостерігається ознак емоційних або психологічних вад. У школі в нього була хороша успішність, швидше вища за середню, ніж нижча, але нічого надзвичайного. Обстеження не показало жодних мозкових дефектів або фізичних відхилень. Немає жодних психологічних або фізіологічних підстав для його стану.

- Йому це просто подобається, - сказала Єва коротко. - Іноді зло і є власне підґрунтя.

- Хочу не погодитися, - тихо заперечила Міра. - Причини, підстави ненормальної поведінки важливі для мене. Але для Девіда Палмера я ніяк не можу знайти ні причин, ні підстав.

- Це не ваша проблема, Докторе. Це моє завдання - зупинити його і захистити людей, яких він обрав. Перші двоє з його списку мертві.

- Стефані Рінг? Ви впевнені.

- Її тіло було знайдено цього ранку. Карл Нейссан захоплений.

Цього разу рука Міри затремтіла, чашка затремтіла об блюдце перед тим, як вона поставила її вбік.

- Він же був під охороною.

- Палмер переодягнувся поліцейським, постукав у ці кляті двері і зобразив із себе змінника. Той, хто був на посту, не перевірів цього і вирушив додому до Різдвяної вечір. Коли вранці прибув новий охоронець, будинок був уже порожній.

- А нічний змінник? Справжній?

- У багажнику своєї машини. Приспаний і зв'язаний, але в іншому живий і здоровий. Він ще недостатньо прийшов до тями, щоб можна було його допитати. Але це й не важливо.

Ми знаємо, що це був Палмер. Я вживаю заходів до того, щоб Жустін Полінські перевезли в безпечне місце. Вам треба буде зібрати якісь речі, Докторе. Вас теж поміщаємо під охорону.

- Ви знаєте, що я не можу зробити цього, Єво. Це також моя справа, як і Ваша.

- Ви не праві. Ви консультант, і тільки. Мені не потрібна консультація. І я більше не впевнена, що Ви будете тут у безпеці. Тож я Вас переводжу.

- Єва...

- Не сперечайтесь зі мною! - це прозвучало різко, майже зло, і Міра відсахнулася від подиву. - Я забираю Вас під опіку поліції. Ви можете взяти з собою якісь особисті речі, або можете піти так, як є. Але Ви підете.

Закликавши всі сили контролю, які бігли по її венах як її власна кров, Міра склала руки на колінах.

- А Ви? Ви теж підете під спостереження?

- Я - не Ваша турбота.

- Звісно, Ви моя турбота, Єво, - спокійно сказала Міра, спостерігаючи за бурею емоцій в очах Єви. - Так само, як я - Ваша. І моя сім'я внизу теж моя турбота. Вони не в безпеці.

- Я простежу за цим. Я подбаю про них.

Міра кивнула, заплющивши на мить очі:

- Це було б для мене великим полегшенням знати, що вони далеко звідси і під захистом. Мені важко справлятися з ситуацією, коли я турбуюся про їхнє благополуччя.

- Він не доторкнеться до них. Я обіцяю.

- Я вірю Вам. Тепер щодо мого статусу ...

- Я не давала Вам варіантів вибору, Докторе Мира.

- Хвилиночку, - знову знайшовши спокій, Міра взяла свою чашку з чаєм. - Я думаю, Ви погодитесь... Я маю такий самий ступінь впливу на Ваше начальство, як і Ви. Але перетягування каната навряд чи допоможе комусь із нас. Я не вперта і не намагаюся бути мужньою, - додала вона. - Це Ваші характерні риси.

Тінь усмішки промайнула на губах Міри, коли Єва, насупившись, подивилася на неї.

- І я захоплююся ними. Ви також жінка, для якої емоції не затуляють мету. І мета ця - зупинити Девіда Палмера. Я можу бути корисною. Ми обидві знаємо це. Якщо моя сім'я буде далеко, я буду більш зосереджена. І я не можу бути з ними, тому що якщо я залишуся з ними, я хвилюватимуся, що Палмер, щоб дістатися до мене, спробує нашкодити одному з них.

Вона перервалася на мить, вирішивши, що Єва роздумує.

- Я не заперечую проти охорони тут або в моєму офісі. Я навіть хочу її тут. Дуже хочу. У мене немає наміру надмірно ризикувати. Я просто прошу Вас дати мені можливість робити свою справу.

- У Вас буде можливість робити свою справу там, куди я Вас поміщу.

- Єво, - Міра зітхнула. - Якщо Ви помістите нас обох, мене і Жустін, поза межами його досяжності, то є дуже велика ймовірність, що він схопить когось іншого, - вона

кинула, - Ви вже розглянули цей варіант. Він не прийде по Вас, поки не буде готовий. Ви - головний приз. Якщо ніхто більше не буде доступний, він що-небудь придумає. Він захоче дотримуватися свого розкладу, навіть якщо це вимагатиме сурогатного об'єкта.

- У мене є деякі прикидки на його рахунок.

- І Ви знайдете його. Але якщо він переконається, що я досяжна, що я хоча б у межах видимості, він задовольниться цим і зосередить усю свою енергію на тому, щоб підібратися до мене. А я очікую, що Ви не дозволите йому це зробити, - вона знову посміхнулася, цього разу вільніше. - І я маю намір зробити все, що в моїх силах, щоб допомогти Вам.

- Я можу змусити Вас піти. І весь Ваш вплив не матиме жодного значення, якщо я одягну на Вас гамівну сорочку і відведу звідси. Ви будете розлючені, але зате в безпеці.

- Я б не стала цього пропонувати в обхід Вас, - погодилася Міра. - Але Ви знаєте, що я права.

- Я подвоюю Вашу охорону. Ви носите браслет. Ви працюєте тут. Ви не залишаєте будинок ні під яким виглядом, - в її очах спалахнув вогонь, коли Міра спробувала протестувати. - Ви змушуєте мене зробити це: Вам доведеться дізнатися, як це - бути в наручниках. - Єва встала. - Ваша охорона робитиме погодинний обхід. І Ваш засіб зв'язку буде прослуховуватися.

- Таким чином я навряд чи буду здаватися досяжною.

- Він знатиме, що Ви тут. Цього достатньо. Я маю йти працювати.

Єва рушила на вихід, злегка забарилася біля дверей і, не обертаючись, запитала:

- Ваша сім'я... вони важливі для Вас.

- Так, звісно.

- А Ви важливі для мене.

І перш ніж Міра встигла хитаючись піднятися на ноги, Єва швидко вийшла.

Від Міри Єва попрямувала прямо в лабораторію. Звідти вона планувала заїхати в морг і ще до Карла Нейссана і лише потім повернутися у свій домашній офіс.

Пам'ятаючи про занепокоєння Міри за сім'ю, Єва, припаркувавшись і увійшовши в будівлю, зателефонувала Рорку на його засіб зв'язку "на долоні".

- Чому ти сама? - перше, що він сказав їй.

- Припини, - вона просвітила свій жетон на контролі системи безпеки, потім перетнула вестибюль і спустилася в лабораторію. - Я перебуваю в охоронюваній будівлі, оточена поліцейськими за наймом, моніторами і мужиками, які працюють у лабораторії. У мене робота. Дай мені її робити.

- Він уже схопив трьох із шести.

Вона зупинилася, закотивши очі.

- О, дякую! Відразу видно, як ти віриш у мене. Схоже, що будучи поліцейським протягом десяти років, я є такою ж легкою здобиччю, як сімдесятирічний суддя і парочка лагідних адвокатів.

- Ти дратуєш мене, Єво.

- Чому? Тому, що я права?

- Так. І нахабнієш від цього, - але його усмішка трохи потеплішала. - Навіщо подзвонила?

- Щоб проявити своє нахабство. Я в лабораторії, збираюся перехопити Дікхеда. Після цього мені треба ще в кілька місць заїхати. Я дам знати.

Це був звичайний спосіб показати йому, що вона розуміє - він хвилюється. І він погодився в тому ж тоні:

- У мене сьогодні вдень кілька телеконференцій. Дзвони по приватній лінії. Бережи свій зад, лейтенанте. Я дуже його люблю.

Задоволена, вона звернула в лабораторію. Дікі, головний експерт, був там, пильно вдивлявся у вибірку даних на своєму моніторі; виглядав він блідим і осоловілим.

Востаннє, коли вона була в лабораторії, тут у самому розпалі була гучна вечірка. Зараз ті, хто потрудилися прийти, працювали мляво і виглядали жахливо.

- Мені потрібен звіт, Дікі. Вайнджер і Ринг.

- Ісусе, Далласе, - згорбивши плечі, він похмуро озирнувся. - Ти коли-небудь удома буваш?

Оскільки виглядав він хворим, вона дозволила йому дещо відхилитися від теми. Вона мовчки розстебнула жакет і постукала по срібній зірці, приколотій до сорочки:

- Я - закон, - сказала вона серйозно. - У закону немає дому.

Це змусило його злегка посміхнутися, потім він стогнав:

- Ох, на мою голову звалилося все Різдвяне похмілля.

- Прийми мікстуру, Дікі, і виходь із цього стану. Дейв уже схопив номер три.

- Який Дейв?

- Палмер, Девід Палмер.

Вона стримала своє роздратування і не дала йому запотиличника, але уявила, що робить це.

- Ти читав цю чортову директиву?

- Я тут лише двадцять хвилин. Ісусе, - він розпрямив плечі, потер обличчя і зробив три глибокі вдихи. - Палмер? Той виродок у клітці.

- Уже ні. Він утік і повернувся в Нью-Йорк. Вайнгер і Ринг - його рук справа.

- От лайно, - він не став виглядати менш хворим, але очі його тепер були бадьорі. - Мерзенний Різдвяний тиждень і ми маємо найбільшого у світі виродка-психопата.

- Так, і Новий Рік теж. Мені потрібні результати по мотузці та папері. Я хочу знати, чим він вирізав літери. Є що-небудь від прибиральників - волосся або волокна?

- Ні, почекай, просто хвилину почекай, - він швидко підкотив своє обертове крісло до комп'ютера, швидко відстукав на клавіатурі запит і пробурмотів, переглядаючи дані. - Тіла були чисті. Немає ні волосся, крім волосся жертв, ні волокон.

- Він завжди залишав їх чистими, - проворчала Єва.

- Так, я пам'ятаю. Я пам'ятаю. В обох жертв між пальцями ніг є якийсь пил - схожий на пісок.

- Бетонний пил.

- Так. Дам тобі клас бетону і можливий вік. Тепер мотузка, - він відкотився назад. - Я саме дивився її, щойно досліджував. Нічого особливого чи екзотичного. Звичайна нейлонова міцна мотузка. Дай мені трохи часу, я назву тобі виробника.

- Скільки часу треба?

- Години дві, краще три. Коли річ стандартна - пошук займає більше часу.

- Зроби це швидше, - вона розвернулася на вихід. - Я на виїзд.

Наступна зупинка - морг, потерти головного судово-медичного експерта. Залякати або поквипити Морса було набагато важче.

Немає слідів згвалтування або сексуального домагання, немає ушкоджень або поранень геніталій

Типово для Палмера, подумала Єва, прокручуючи в голові попередній звіт Морса. Він був украй асексуальний, як ніхто інший, з ким їй доводилося стикатися. Вона

сумнівалася, що він узагалі коли-небудь замислювався про гендерну приналежність своїх жертв, окрім як про статистику для своїх експериментів.

Центральна нервова система суб'єкта Вайнгера значно пошкоджена. Суб'єкт переніс дрібновогнищевий інфаркт міокарда під час викрадення і в період тортур. У задньому проході та в порожнині рота видно сліди електричних опіків. Обидві руки роздроблені гладким, важким знаряддям. Три ребра зламані

Список ушкоджень тривав, поки Морс не підтвердив, що причиною смерті стало удушення. І час смерті - опівночі двадцять четвертого грудня.

Вона провела годину в апартаментах Карла Нейссана, і ще годину в апартаментах Вайнгера. В обох випадках, вона подумала, двері відчинили, дозволяючи Палмеру увійти. У цьому він був майстер. Запросто міг начепити милу посмішку й умовити впустити його.

Він виглядав таким до біса безневинним, думала Єва, піднімаючись сходами до своїх власних парадних дверей. Навіть очі - адже саме очі зазвичай видають - були такими: очима молодої, нешкідливої людини. Вони не мерехтіли, не скляніли і не загорялися, навіть коли він сидів на допиті навпроти неї й описував кожне вбивство окремо.

У них з'явилося світло божевілья, лише коли він почав говорити про масштаби і важливість його роботи.

- Лейтенанте, - Соммерсет, високий і сухопарий, у строгому чорному костюмі, вислизнув із дверного отвору. - Чи повинен я вважати, що Ваші гості залишаться на обід?

- Гості? У мене немає ніяких гостей, - вона стягнула з себе жакет і жбурнула його на балясину. - Якщо Ви маєте на увазі мою команду, то ми розберемося з цим самі.

Коли вона почала підніматися сходами, він зняв жакет зі стовпчика. На його вигук відразу Єва озирнулася. Він тримав кінчиками пальців її рукавички, які вона зім'яла і сунула в кишеню жакета.

- Що Ви з ними зробили?

- Це всього лише герметик, - який вона забула зчистити, перш ніж запхати рукавички в кишеню.

- Це ручна робота, італійська шкіра, на норковій підбивці.

- Норка? От лайно. Він що, божевільний? - хитаючи головою, вона пішла далі. - Норкова підбивка, заради всього святого. Я втрачу їх до наступного тижня і вийде, що дурна норка померла ні за що.

Вона кинула погляд на двері офісу Рорка, знову похитала головою і увійшла у свій власний.

Я мала рацію, зазначила Єва. Її команда змогла розібратися з обідом самотійно. Фіні дожовував якийсь багаточаровий сендвіч, бурмочучи при цьому команди комп'ютеру і переглядаючи результати. У Пібоді була глибока тарілка пасти, яку вона вичерпувала однією рукою, тоді як іншою складала аркуші, що роздруковувалися, у пачку.

Її офіс пахнув як першокласна вечеря і був схожий на поліцейський. Звук комп'ютерів накладався на голоси людей, принтери дзижчали, а центральний зв'язок гудів, усіма ігнорований.

Вона підійшла і відповіла сама:

- Даллас.

- Гей, дізнався про твою мотузку.

Коли вона побачила, як Дікі заковтнув розсолу, вона задалася питанням, чи не б'є на сполох у той самий час шлунок кожного представника міської адміністрації.

- Нейлоновий міцний шнур, як я і сказав. Це специфічний тип - високочастотний, для важких вантажів. Виробництво компанії Кейтелль десь у Джерсі. Ви, хлопці, розкручуйте розповсюджувача. Тепер тобі є за що вхопитися.

- Так. Дякую.

Вона відключила зв'язок, подумавши, що Дікі не завжди був повним диваком на букву "М". Він усе з'ясував і при цьому не зажадав хабара.

- Лейтенанте, - почала Пібоді.

Але Єва підняла палець, попрямувала до дверей Рорка і увійшла всередину:

- Компанія Кейтелль у Нью-Джерсі належить тобі?

Потім, побачивши, що в нього в самому розпалі голографічна конференція, вона зупинилася і поморщилася. Кілька зображень повернулося в її бік, вивчаючи її з ввічливим роздратуванням в очах.

- Вибачте.

- Усе гаразд. Панове, пані, це моя дружина, - Рорк відкинувся в кріслі, безмірно потішений тим, що Єва ненавмисно стримала свою погрозу: встрягти в одну з його багатомільйонних угод, тільки щоб позлити його. - Будь ласка, вибачте мене, лише на хвилину. Каро?

Голограма його адміністративного помічника піднялася і посміхнулася:

- Звісно. Ми зараз же перемкнемо на зал засідань.

Зображення відвернулося, руки ковзнули нікому іншому не видимою панеллю керування і голограми згасли.

- Мені потрібно було постукати або якось іще дати знати.

- Не страшно. Вони переживуть. Я збираюся зробити їх дуже багатими. Мені належить що?

- Тобі необхідно було сказати "моя дружина" в такому тоні, немов я щойно примчала з кухні?

- Так створюється більш безтурботний образ, ніж якби я сказав їм, що ти щойно примчала з моргу. І це досить консервативна компанія, яку я збираюся купити. Тепер, що мені належить і чому тебе це цікавить?

- Кейтелль, розташована в Нью-Джерсі. Вони роблять мотузку.

- Серйозно? Гаразд, я поняття не маю. Зараз, - він повернувся до пульта управління і запросив інформацію про компанію. Яку, подумала Єва з роздратуванням, вона могла б до

біса добре роздобути й сама. - Так, вони відділення Янсі, яке є частиною Рорк Індастріз. І яке, як я розумію, зробило знаряддя вбивства.

- Уперше мав рацію.

- Тоді тобі знадобляться розповсюджувач, магазини в районі Нью-Йорка, які продали велику кількість одному покупцеві протягом минулого тижня.

- Пібоді може це з'ясувати.

- Я з'ясую швидше. Дай мені тридцять хвилин, щоб закінчити тут, потім я скину дані в твій модуль.

- Дякую, - вона зібралася йти, але обернулася. - Третя жінка праворуч. Руденька. Вона подавала тобі сигнал ногами - задирайся її спідниця ще хоч на дюйм і було б видно її промежину.

- Я помітив. Дуже гарні ноги, - він усміхнувся. - Але вона все одно не отримає більше, ніж вісімдесят і три десятих за акцію. Що-небудь ще?

- Вона не натуральна руда, - сказала Єва навмання і почула його сміх, коли зачиняла за собою двері.

- Сер, - Пібоді встала. - Я думаю, що в мене є зачіпка щодо машини. Три можливі варіанти, приватні ексклюзивні, продані двадцятого і двадцять першого грудня молодим чоловікам віком трохи за двадцять. Два представництва в Іст-Сайді й одне в Брукліні.

- Роздрукуй фотографії Палмера.

- Уже зроблено.

- Фіні?

- Прочісую.

- Продовжуй. Рорк отримає дані щодо знаряддя вбивства за півгодини. Я на виїзд. Надішлеш мені, те що у нього буде, гаразд? Пібоді, ти зі мною.

Перше представництво виявилось нікчемним, і прямуючи до другого, Єва щиро сподівалася, що їй не доведеться тягнутися до Брукліна. Блискучі нові машини, виставлені в демонстраційному залі, породили жадібний блиск в очах Пібоді, і тільки Євин швидкий удар ліктем завадив їй погладити капот Бустера-6Z, машину року в класі SUV ^[1].

- Зберігай гідність, - проворчала Єва.

Вона поклікала продавця, який виглядав не надто щасливим, коли вона труснула перед ним своїм жетоном.

- Мені потрібно поговорити з представником, який продав агрегат на кшталт цього, - вона жестом вказала на Бустер, - минулого тижня. Молодий хлопець купував.

- Лана продала один із 6Z за кілька днів до Різдва, - тепер він виглядав ще більш нещасним. - Вона часто приваблює молодших чоловіків.

Він вказав на жінку за столом у протилежному боці демонстраційної зали.

- Дякую.

Єва йшла туди, відзначаючи, як Лана швидко розмовляла телефоном із потенційним покупцем, одночасно стукаючи по клавіатурі нігтиками, пофарбованими в яскраво-червоний колір. На голові в неї поперх копиці чорних кучериків, що каскадом спадали на спину, були надіті навушники.

- Я можу посадити Вас у неї за вісім на місяць. Вісім на місяць і Ви будете за кермом найсексуальнішої, найпотужнішої на землі та в небі з вироблених на цей час машин. Я урізаю свої комісійні до крайнощів, тому що хочу бачити як Ви поїдете від нас на тому, що робить Вас щасливим.

- Ощасливиш його пізніше, Лано, - Єва піднесла свій жетон до обличчя Лани.

Лана прикрила рукою мікрофон, уважно прочитала посвідчення, тихо вилаялася. Потім її голос повернувся до медових інтонацій:

- Джеррі, подивися ще разочок відео, зроби випробувальний голографічний заїзд. Якщо після цього ти не будеш посміхатися, отже, 7000-ий не для тебе. Передзвони мені і дай знати. Пам'ятай, я хочу, щоб ти був щасливий. Чуєш?

Вона закінчила розмову, блиснула очима на Єву:

- Я заплатила ті клятві штрафи за паркування. Всі до одного.

- Рада це чути. Наше місто потребує Вашої підтримки. А я потребую інформації щодо продажу, який Ви здійснили минулого тижня. Бустер. Вам сьогодні телефонували з цього приводу і з Вашого боку є підтвердження такого продажу.

- Так, точно. Приємний хлопець, красунчик, - вона посміхнулася. - Він одразу точно знав, чого хоче.

- Цей хлопець? - Єва дала знак Пібоді і та дістала фотографію.

- Так. Симпатяга.

- Так, справжній симпатяга. Мені потрібні дані. Ім'я, адреса, місце роботи.

- Звичайно, немає проблем.

Вона повернулася до свого комп'ютера і запросила вивіски. Потім обернулася до Єви, примружилася:

- Обличчя Ваше знайоме. Я продавала Вам машину?

Єва подумала про свій відомчий екземпляр, масивний і похмурого зеленого кольору:

- Ні.

- Ви справді маєте вигляд... О! - Лана засяяла як різдвяна ялинка. - Ну звісно, Ви дружина Рорка. Дружина-поліцейський. Я бачила Вас по телевізору. Кажуть, у нього велика колекція автомобілів. Де він їх купує?

- Скрізь, де захоче, - сказала Єва коротко, і Лана весело засміялася.

- О, я впевнена, що так і є. Я з превеликим задоволенням показала б йому наш новий бренд - Барберіан. Він не з'явиться на ринку ще щонайменше три місяці, але я можу організувати приватний показ. Якби Ви тільки дали йому мою картку, місіс Рорк, я б...

- Ви це бачите? - Єва знову дістала свій жетон і штовхнула його майже під нахабний Ланін ніс. - Тут сказано 'Даллас'. Лейтенант Даллас. Я тут не для того, щоб сприяти Вашим наступним комісійним. Це офіційне розслідування. Дайте мені ці кляті дані.

- Звісно. Зрозуміло, - якщо Лана і була роздратована, то виду не показала. - Гм, звати Пітер Нолан, Шістдесят восьма Іст 123, квартира 4-Б.

- Як він розплатився?

- Це я пам'ятаю. Простий електронний переказ. Уся сума відразу. Не захотів брати в кредит. Переказ було оформлено, отримано і підтверджено; і він поїхав щасливою людиною.

- Мені потрібна вся інформація про автомобіль, включно з тимчасовими ліцензією та реєстраційним номером. Повний опис.

- Добре. Ну і справи, що він зробив? Убив когось?

- Так, убив.

- Нічого собі! - Лана діловито скопіювала диск даних. - Не можна довіряти красеням, - сказала вона і сунула свою візитівку в пакет із диском.

Пітер Нолан не проживав за вказаною адресою на Шістдесят восьмій стріт. Там протягом п'ятнадцяти років мешкала літня пара Коваскіс зі своїм скрипучим шнауцером.

Перевірка банку показала, що рахунок Нолана був відкритий ним особисто 20 грудня цього року і закритий 22 грудня.

Рівно стільки, скільки потрібно для здійснення угоди, подумала Єва. Але де він узяв гроші?

Дотримуючись поради Рорка, вона вирішила під кінець цього дуже довгого дня зайнятися пошуками рахунків на ім'я Палмер. Це може, подумала вона, потираючи очі, зайняти багато часу.

А скільки часу є у Карла? - задалася вона питанням. Тільки наступний день, за її припущеннями. Якби Палмер почав слідувати своєму звичайному порядку, він би почав насолоджуватися своєю роботою настільки сильно, що не став би поспішати завершити її. Але вона вважала, що в якийсь момент протягом наступних двадцяти чотирьох годин він спробує щастя з Жустін Полінскі.

Поки її машина працювала, вона відкинула голову назад і заплющила очі. Майже північ, подумала вона. Новий день. Фіні працював над своїм завданням. Вона була впевнена, що скоро в них буде зачіпка щодо обладнання, потім були ще будинки, які треба перевірити. У них уже є марка, модель і ліцензія його автомобіля.

Він залишив слід, подумала вона. І хотів, щоб вона йшла цим слідом; хотів, щоб вона наблизилася. Сучий син.

Це між мною і тобою, вірно, Дейве? - подумала вона, коли її мозок почав занурюватися в сон. Наскільки швидкою я можу бути, і наскільки розумною? Розраховуєш, що заманивши мене в клітку, отримаєш ще більше задоволення. І тому, що ти хочеш цього так сильно, ти й робиш помилки. Маленькі помилки.

На них-то я тебе і підвішу.

Вона зісковзнула в сон під дзижчання комп'ютера і прокинулася, тільки коли відчула, що її піднімають вгору.

- Що? - рефлексивно вона схопилася за кобуру, яку відстебнула раніше.
- Тобі треба в ліжку, - Рорк притискав її до себе, виходячи з офісу.
- Я просто дала відпочинок очам. Я чекаю надходження даних. Не неси мене.
- Ти абсолютно відключилася, дані будуть там вранці, і я вже несу тебе.
- Я підбираюся все ближче, але ще не досить близько.

Він уже бачив, що на її моніторі з'явилася фінансова інформація:

- Вранці я подивлюся рахунки, - сказав він їй, укладаючи її в ліжку.
- Я вже дивилася їх.

Він відкріпив її жетон, відклав його вбік.

- Так, шерифе, але гроші - це мій бізнес. Відволікайся не надовго.

- Він піде спати зараз, - вона дозволила Рорку роздягнути себе. - У великому, м'якому ліжку, на чистих простирадлах. Дейву завжди подобалися чистота і зручність. У нього, напевно, є монітор у спальні і він спостерігатиме за Нейссаном. Йому подобається перед сном поспостерігати за жертвою. Він говорив мені.

- Не думай про це.

Рорк ковзнув у ліжку поруч із нею, притиснув до себе.

- Він хоче мене.

- Так, я знаю, - Рорк притулився губами до її волосся, заспокоюючи рівною мірою як її, так і себе. - Але він тебе не отримає.

Сон допоміг. Вона провалилася в нього, як камінь і пролежала на дні сонного виру протягом шести годин. Жодних дзвінків серед ночі з оповіщенням про виявлення тіла Карла Нейссана не надходило.

Інший день, подумала вона і зробила крок до свого офісу. Рорк сидів за її столом, діловито переглядаючи дані на екрані.

- Ти що робиш? - вона мало не кинулася на нього з кулаками. - Це секретно.

- Не чіпляйся, люба. Ти занадто широке охоплення взяла минулої ночі. Ти днями збиратимеш і відсіюватимеш усі рахунки на ім'я Палмер. Тобі потрібен той, що показує значну активність, великі перекази, і зв'язки з іншими рахунками - що, звісно, більш хитра складова, якщо ти маєш справу з кимось, хто розуміє, як приховати грошенята.

- Ти не можеш просто так сісти і почати копатися в інформації, накопиченій у розслідуванні.

- Звичайно можу. Тобі потрібна кава, - він мигцем глянув на неї. - Тоді ти відчусь себе більш у своїй тарілці і я покажу тобі, що в мене є.

- Я почувуюся саме в тій тарілці, як зазвичай.

Що, вона визнавала це, наразі було роздратуванням і нервозністю.

Вона пройшла в кухню і попрямувала до "Автокухаря", налила великий кухоль гарячої чорної кави. Насичений і справжній кофеїн, який Рорк міг собі дозволити, швидко привів до ладу її організм.

- Що ти знайшов? - зажадала вона, повернувшись назад.

- Палмер був занадто простий, занадто очевидний, - почав Рорк, і вона примружилася.

- Учора ти так не думав.

- Я сказав перевірити родичів, ті самі імена. Я повинен був порадити вам спробувати дівоче прізвище його матері. Райлі. І ось ми маємо рахунок на ім'я Палмер Райлі. Його було відкрито шість років тому, стандартний рахунок, яким керують через посередника.

Оскільки за минулі шість місяців там спостерігалася деяка активність, я б припустив, що ваш хлопець знайшов спосіб отримати доступ до засобу зв'язку або до комп'ютера з в'язниці.

- У нього поблизу не повинно було бути ні того, ні іншого. Як ти можеш бути впевнений?

- Він розуміє, як працюють гроші, і саме наскільки швидко мінливим це може бути. Бачиш, ось тут, шість місяців тому, у нього був баланс трохи більше 1,3 мільйона доларів. За три попередні роки всі дії були автоматичними - пряме управління без втручання власника рахунку. Але ось тут він починає робити перерахування. Ось те, на рахунок Пітера Нолана. До речі, це ім'я чоловіка його тітки по батьківській лінії. Закордонні рахунки, позапланетні рахунки, місцеві Нью-Йоркські рахунки - різні імена, різні посвідчення особи. У нього були ці гроші якийсь час і він притримував їх, вичікував, поки не знайшов спосіб використати їх.

- Коли я його тоді спіймала, ми заморозили його рахунки, рахунки на ім'я Девіда Палмера. Ми не копнули глибше. Я не подумала про це.

- А з чого ти мала про це думати? Ти його зупинила, посадила. Передбачалося, що він залишиться там.

- Якби я з'ясувала все це тоді, у нього не було б фінансової підтримки для повернення сюди.

- Єво, він знайшов би можливість, - він почекав, поки вона не подивилася на нього. - Ти знаєш це.

- Так, - вона протяжно зітхнула. - Так, я знаю це. Це говорить мені про те, що він планував, робив покупки, маніпулював фондами, зливаючи їх на рахунки-ширми. Треба заморозити ці рахунки. Не думаю, що суддя буде сперечатися зі мною з цього приводу, тільки не після того, що сталося з одним із них.

- Ти його доб'єш.

- Такий план. Мені потрібні імена, номери, місцезнаходження всіх рахунків, які можна пов'язати з ним, - вона видихнула. - І тоді, гадаю, я твоя боржниця.

- Використовуй свій подарунок і ми будемо квити.

- Мій подарунок? Ах, так. Куди і/або коли я захочу поїхати на день. Дай мені обміркувати це трохи. Подарунок загорнемо і я використаю його напередодні Нового року.

- Домовилися.

Жахлива думка закралася в її неспокійний розум:

- У нас же не заплановано нічого на Новий Рік, вірно? Якась вечірка чи ще щось?

- Ні. Я нічого не хотів, крім тебе.

Вона озирнулася на нього, примружила очі, саме тоді, коли усмішка почала розповзатися по її обличчю.

- Ти що, практикуєшся у висловлюванні подібних штучок?

- Ні, - він піднявся, взяв у руки її обличчя і поцілував її міцним і глибоким поцілунком. - Вони всі в мене на диску записані.

- Ти слизький хлопець, Рорк.

Вона запустила пальці у своє волосся і на мить просто розчинилася в його погляді. Потім розбурхавшись, вона відсторонилася:

- Мені потрібно працювати.

- Почекай, - він схопив її за руку перш, ніж вона встигла відвернутися. - Що це було?

- Я не знаю. На мене просто іноді накочує. Ти, я вважаю, накочуєш на мене. У мене немає зараз для цього часу.

- Єво, любя, - він провів великим пальцем по тильній стороні її долоні. - Подбай, щоб викроїти час пізніше.

- Так, я зроблю це.

Вони працювали разом протягом години до приходу Пібоді. Вона переключилася на інші речі, залишаючи Рорку робити те, що робив він найкраще, - опрацьовувати дані, а сама вона сфокусувалася на приватних резиденціях, куплених у районі Нью-Йорка, включно з часовим інтервалом тих шести місяців, коли Палмер активував свій рахунок.

Фіні зателефонував сповістити її, що він ідентифікував частину обладнання з того запису і продовжує працювати над цим.

Єва збрала свої роздруківки і встала:

- Нам треба перевірити понад тридцять будинків. І треба особисто пройти за всіма адресами, бо я не довіряю вже іменам та інформації. Він міг використовувати все, що завгодно. Пібоді...

- Я з Вами, сер.

- Добре. Рорк, я буду на виїзді.

- Я дам тобі знати, коли впораюся з цим.

Вона подивилася на нього - працює рівно, ґрунтовно, методично. І задалася питанням, хто, чорт забирай, мав справу з тим, про що вона часто думала як про його імперію.

- Послухай, я можу покликати для цього людину. Макнаб...

- Макнаб, - зреагувала Пібоді на ім'я перш, ніж змогла себе зупинити. У неї було тимчасове перемир'я з цим детективом з ОЕС, але це не означало, що вона хотіла ділити з ним свою справу. Знову.

- Так, ну, Даллас, - простонала вона. - Тут було так мило і спокійно.

- У мене все гаразд, - Рорк кинув на неї погляд, підморгнувши Підобі. - А зараз дещо новеньке надійшло.

- Як знаєш. Коли збереш усю інформацію, надішли її мені та Фіні. Я ще збираюся перевірити мотузку. Він, імовірно, забирав її сам, але якщо була хоч одна доставка, ми зможемо вирахувати його нору.

Після тригодинного стукання у двері, опитувань батьків, економок і всіх інших осіб, хто обрав своєю стезою роботу вдома, Єва зглянулася над Пібоді і попрямувала в бік продуктових вагончиків.

Кафе на колесах у цьому районі були чистими, з яскравими парасольками або навісами, з ввічливими працівниками. І ціни там були просто захмарні.

Пібоді здригнулася, бо була змушена скористатися кредитною карткою, щоб розплатитися лише за каву, кебаб і маленький кульок тонкої, як папір, смаженої картоплі.

- Це все мій обмін речовин, - пробурмотіла вона, сідаючи назад у машину. - Він у мене такий, що регулярно потребує палива.

- Так заправляйся, - порадила Єва. - Денек має бути довгий. Принаймні половини цих людей не буде вдома до закінчення робочої зміни о п'ятій годині.

Вона виловила свій засіб зв'язку, коли він почав подавати звуковий сигнал:

- Даллас.

- Привіт, лейтенанте, - Рорк дивився на неї серйозно. - Надсилаю тобі потрібну інформацію.

- Дякую. Я займуся оформленням ордеру.

- Одна річ - я не знайшов жодного рахунку, звідки б знімали або переказували суму, достатньо велику для купівлі будинку або внесення першого внеску. Є кілька можливостей, але якщо, як ти сказала мені, він не оформив кредит на машину, імовірно, що він не хотів зв'язуватися з кредитами і з перевіркою його рейтингу і всієї таємниці Службою комп'ютерної охорони.

- У нього є цей клятий будинок, Рорк. Я це знаю.

- Я впевнений, що ти маєш рацію. Але я сумніваюся, що він придбав його нещодавно.

- У мене ще близько двадцяти будинків треба перевірити, - відповіла вона. - Я маю пройти їх усі. Можливо, він просто орендує будинок. Він любить купувати у власність, але, може, цього разу він узяв в оренду. Я це теж перевірю.

- Не було ніяких звичайних платежів або зняття грошей, що вказують на орендні або іпотечні виплати.

Вона прошипіла собі під ніс:

- Безглуздість якась...

- Що?

- Який гарний поліцейський із тебе б вийшов.
- Я не думаю, що ображати мене доречно за цих обставин. У мене є свій власний бізнес, за яким треба наглядати, - сказав він, коли вона посміхнулася йому. - Я повернуся до вашого незабаром.

Палмер купив і особисто забрав сто двадцять ярдів нейлонової мотузки зі складу магазину постачальника за Каналом. Продавець, який оформляв покупку, ідентифікував фото і згадав, яким приємним молодим чоловіком був містер Діксон. Як Діксон, Палмер також купив дюжину шківів для важких вантажів, обзавівся О-подібними сталевими кільцями, кабелем і повним набором інструментів "Вправний Господар" від Стілгарда, включно з додатковим лазерним пакетом.

Весь скарб було завантажено в багажник його новенького сяючого Бустера-6Z (який привів продавця в захоплення) вранці 22 грудня.

Єва уявила, як Палмер трудився, наче бджілка, того дня і протягом наступного, створюючи свою власну кімнату жахів.

До восьмої вони покінчили з усіма будинками з початкового Євиного списку.

- Це все, - Єва повернулася назад у свою машину і закрила руками очі. - Усі перевірені. Я висаджу тебе на зупинці якогось транспорту, Пібоді.

- Ви поїдете додому?

Єва опустила руки:

- А що?

- Тому, що я не залишу чергування, якщо Ви почнете перевіряти складений мною список орендованих будинків.

- Перепрошую?

Пібоді випнула підборіддя. Єву пронизав холодний озноб, що прокотився хребтом, коли Пібоді сказала таким собі начальницьким тоном:

- Я не залишу чергування, не кину Вас саму на виїзді, коли Палмер на волі, і Ви є його метою. З усією моєю повагою, лейтенанте.

- Ти думаєш, що я не зможу впоратися з маленьким розумово відсталим засранцем?

- Я думаю, що Ви надто вже хочете з ним упоратися, - Пібоді затамувала подих. - Я залишаюся, Далласе.

Єва примружилася:

- Ти що, розмовляла з Рорком?

Побачивши, як швидко моргнула Пібоді, Єва вилаялася:

- Чорт забирай!

- Він правий, а Ви ні. Сер.

Пібоді, приготувавшись до спалаху гніву і сповнена рішучості вмовляти й заспокоювати, в подиві втупилася на Єву, яка, від'їжджаючи від узбіччя, сказала тільки:

- Можливо...

Оскільки ніхто її не осадив, то Пібоді, скося глянувши на Єву, продовжила:

- Ви весь день не їли. Ви навіть не стягнули в мене смаженої картоплі. Вам треба поїсти.

- Гаразд, гаразд. Господи, це ж Рорк тебе нацькував, так?

- Я сама.

- Усе, замовкни, Пібоді. Ми підзаправимо наш метаболізм і почнемо перевіряти орендовані будинки.

- Замовкаю із задоволенням, сер.

Ближче до опівночі почався снігопад - сніг валив товстими, холодними, зледенілими по краях, пластівцями. Єва дивилася на нього через вітрове скло і казала собі, що час зупинитися. Ніч закінчилася. Більше нічого не можна було зробити.

- У нього на руках усі козири, - пробурмотіла вона.

- У Вас теж дещо є, Далласе.

Пібоді плюхнулася на своє сидіння, вдячна автомобілю за тепло. Навіть кістки її змерзли.

- Неважливо, що є в мене, - Єва від'їхала від останнього орендованого будинку, який вони перевірили. - Не сьогодні ввечері. Я знаю хто він, кого він збирається вбити. Я знаю, як він це робить, і знаю, чому. І сьогодні ввечері це не означає зовсім нічого. Найімовірніше, зараз він уже прикінчив Карла.

Нечасто можна було побачити Єву розгубленою. Сердитою - так, подумала Пібоді з деяким занепокоєнням. І одержимою. Але вона не могла пригадати, щоб коли-небудь раніше чула таку тиху покірність у голосі свого лейтенанта.

- Ви прошерстили всі кути. Ви зробили всі кроки.

- Карлу це не дуже-то допоможе. І якби я прошерстила всі кути - я зцапала б сучого сина. Значить, якийсь я пропустила. Він вислизає тому, що я не можу вирахувати його.

- Ця справа у Вас тільки три дні.

- Ні. Воно у мене три роки.

Коли вона зупинилася на світлофорі, її засіб зв'язку подав звуковий сигнал.

- Даллас.

- Лейтенанте, це детектив Делрімпл, приставлений спостерігати за квартирою Полінскі. У нас тут чоловік змішаної раси, двадцять з гаком, середнього зросту і статури. Суб'єкт прийшов пішки, несучи маленький мішок. Він використав щось схоже на кодовий ключ, щоб потрапити в приміщення. Тепер він усередині.

- Я за три квартали на схід від вас і вже їду, - вона вже на повній швидкості огинала кут. - Блокуйте всі виходи, викликайте підкріплення.

- Безглуздя якесь, - пробурмотіла вона Пібоді, коли вони мчали по Медісон. - Прямо так, у відкрити? Сам упаде до нас прямо в руки? Абсолютно ніякого сенсу.

Вона різко загальмувала за півквартал від вказаної адреси. Зброя була в неї в руках перш, ніж вона досягла тротуару.

- Пібоді, квартира Полінскі розташована на четвертому поверсі, з південного боку. Обійди навколо, піднімися пожежною драбиною. Якщо він вийде тим шляхом, швиденько знімеш його.

Єва увірвалася в будівлю з фасаду і, не маючи терпіння чекати ліфт, помчала вгору сходами. Вона знайшла Делрімпла на четвертому поверсі - зі зброєю наготові він чекав біля дверей.

- Лейтенант, - він коротко кивнув їй. - Мій напарник з іншого боку. Суб'єкт пробув у середині менше п'яти хвилин. Підкріплення їде.

- Добре, - вона вдивилася в обличчя Делрімпла, зустрілася очима з його спокійним поглядом. - Ми не будемо їх чекати. Беру на себе нижній рівень, - додала вона, діставши відмичку і відкриваючи замки.

- Домовилися, - він стояв поруч із нею, готовий прикрити.

- На рахунок три. Раз, два.

Вони штовхнули двері, увійшли один за одним, тримаючи під прицілом верх і низ приміщення. Грала музика, за вереском гітар чувся примітивний фоновий ритм барабанів.

В акуратній вітальні екран настрою показував темно-червоні та пливучі сині кольори, які розчинялися один в одному.

Вона подала сигнал Делрімплу йти ліворуч, а сама зробила два кроки праворуч, коли з кухонного простору вийшов голий чоловік, несучи пляшку вина й одну червону троянду.

Він закричав і впустив пляшку. Вино полилося на килим. Прикриваючи трояндою причинне місце, він присів.

- Не стріляйте! Господи, не стріляйте. Візьміть усе, що хочете. Усе. Це навіть не моє.

- Поліція Нью-Йорка, - рявкнула на нього Єва. - На підлогу, обличчям донизу, руки за голову. Швидко!

- Так, мем, так мем, - він мало не пірнув у цей килим. - Я нічого не зробив, - він здригнувся, коли Єва заламала його руки назад і замкнула на них наручники. - Я тільки збирався зустрітися з Санні. Вона сказала, що можна.

- Хто, чорт забирай, ти такий?

- Джиммі. Джиммі Ріпскі. Я із Санні разом у коледжі навчаюся. У нас зимові канікули. Вона сказала, що її батьки виїхали з міста на кілька днів і ми могли б скористатися територією.

Єва з огидою прибрала свою зброю в кобуру. Хлопчисько тремтів як осиковий лист.

- Делрімпл, дайте йому ковдру або ще що-небудь. Це не наш хлопець.

Вона поставила його на ноги і, пошкодувавши, відстебнула наручники, перш ніж вказала йому на стілець.

- Давай-но викладай усю історію, Джиммі.

- Це все. Ммм... - стиснувшись від збентеження, він прикрив руками свій пах. - Санні і я, як би, пара.

- І хто ця Санні?

- Санні Полінскі. Шейла, начебто. Усі звуть її Санні. Це квартира її батьків. Чорт, її татко вб'є мене, якщо дізнається.

- Вона покликала тебе?

- Так. Ну, тобто ні, - він глянув на Делрімпла, жакливо вдячний, коли той увійшов із покривалом із шенілі. - Я отримав е-мейл від неї цього ранку і пакет. Вона сказала, що її батьки поїхали на тиждень на південь, і як я маю приїхати сьогодні ввечері. Близько опівночі я маю увійти, відчинивши двері ключем, що вона надіслала мені. І я маю... ммм...

це... розташовуватися, - він підіпхнув покривало міцніше навколо ніг. - Вона сказала, що буде тут о дванадцятій тридцять, і я, ну загалом, ох, маю чекати її в ліжку, - він обливав губи.

- Це досить, у певному сенсі, відверто для Санні.

- У Вас зберігся цей е-мейл? А пакет, у якому надіслали ключ?

- Пакет я скинув у пристрій для переробки, але в мене залишився електронний лист. Я роздрукував його. Це... те, що варто зберегти, ну Ви розумієте?

- Так. Детективе, викличте Вашого напарника і мого помічника.

- Гм, мем, - почав Джиммі, коли Делрімпл відвернувся зі своїм комунікатором.

- Даллас. Лейтенант.

- Так, мем, лейтенанте. А що відбувається? Із Санні все гаразд?

- З нею все добре. Вона з батьками.

- Але, вона сказала, що буде тут.

- Я думаю, що хтось інший послав тобі той чудовий е-мейл. Хтось, хто хоче змусити мене побігати додатково сьогодні ввечері, - однак вона сіла і дістала свій засіб зв'язку "на долоні". - Я збираюся перевірити твою історію, Джиммі. Якщо все збіжиться, детектив Делрімпл організує супровід і хто-небудь із патрульних відвезе тебе додому. Можеш дати йому роздруковку того е-мейла... і свій комп'ютер.

- Мій комп'ютер? Але...

- Цією справою займається поліція, - сказала вона коротко. - Ти отримаєш свій комп'ютер назад.

- Так, це було весело, - сказала Пібоді, коли Єва повторно зачиняла й опечатувала двері.

- Просто море сміху.

- Бідний хлопець. Він був просто розчавлений. Сидів тут, думав, що займеться запаморочливим сексом зі своєю дівчиною, а потрапив в облогу.

- Той факт, що рожевому бутону вдалося приховати більшу частину його скромності, говорить мені, що його мрії про секс сильно випереджають дійсність.

Під гучний сміх Пібоді Єва повернула до ліфта.

- Санні підтвердила його розповідь про те, що вони є парою. Не те, щоб я сумнівалася в цьому. Хлопець був занадто наляканий, щоб брехати. Так що... Дейв з'ясував усе коло спілкування своїх жертв. Він знає сім'ю, друзів і знає як їх використовувати.

Вона вийшла з ліфта, перетнула вестибюль:

- Для людини з дисфункцією мозку, яка утримується в установі особливо суворого режиму, йому вдалося роздобути надзвичайно багато даних.

Вона зупинилася в дверях і просто постояла мить, спостерігаючи за рідкісними сніжинками, що рівномірно падали.

- Пібоді, у тебе є дозвіл на позапланетні переміщення?

- Звичайно. Це необхідна вимога у нас на роботі.

- Добре. Ну, тоді їдь додому і збери необхідні речі. Я хочу, щоб ти вирушила в Рексал першим же можливим рейсом. Ви з Макнабом зможете перевірити там обладнання і знайти той модуль, до якого Палмер мав доступ.

Початковий радісний порив від ідеї вирушити в позапланетне відрядження розлетівся на друзки і залишився невисловленим.

- Макнаб? Мені не потрібен Макнаб.

- Коли ти знайдеш той модуль, тобі знадобиться хороший електронник.

Єва відчинила двері, і крижаний потік охолодив щоки Пібоді, що спалахнули від роздратування.

- Він просто скалка в дупі.

- Звісно, але він добре знає свою справу. Якщо Фіні зможе без нього обійтися, то ви - команда для позапланетного відрядження.

Вона потягнулася за своїм комунікатором, маючи намір перервати сон Фіні і запустити свою ідею в роботу. Натомість крик у кінці кварталу змусив її витягнути свою зброю.

Вона кинулася на захід, ковзаючи черевиками на гладкому тротуарі. Одним швидким жестом вона дала сигнал Делрімплу залишитися на своєму посту в фургоні спостереження.

Спочатку вона побачила жінку, закутану в гладку чорну шубу, яка чіплялася за чоловіка в накинутому поверх смокінга пальто. Він намагався закрити їй обличчя і плечем заглушити крики. Висота і гучність видаваних нею криків вказували на те, що він погано справлявся з поставленим завданням.

- Поліція! - вигукнув він, побачивши Пібоді та Єву, які підбігали до нього. - Люба, поліція вже тут. Бог мій, Бог мій, на що перетворюється це місто? Він кинув це, кинув це прямо нам під ноги.

"Це", побачила Єва, був Карл Нейссан. Його голе і розбите тіло лежало обличчям догори поруч із бордюром. Вона зазначила, що голова була поголена, а ніжна шкіра була здерта й обпалена. Його коліна були роздроблені, язик, що вивалився, почорнів. Навколо його шиї, глибоко врізавшись у плоть, характерною петлею була обмотана мотузка. І послання, вирізане на його грудях, ще було червоним і свіжим.

ГОРЕ ВАМ ТАКОЖ, АДВОКАТИ

Крики жінки перейшли в завивання. Єва перестала звертати на це увагу. Не зводячи очей із тіла, вона витягла свій комунікатор:

- Це Даллас, лейтенант Єва. У мене тут вбивство.

Вона дала Диспетчеру необхідну інформацію, потім звернулася до чоловіка-свідка:

- Ви живете десь тут?

- Так, так, ось ця будівля на розі. Ми саме поверталися додому з вечірки, коли...

- Мій помічник проведе Вашу супутницю всередину, подалі звідси. У тепло. Нам потрібні її свідчення. Я була б вдячна, якби Ви залишилися тут зі мною на кілька хвилин.

- Так, звісно. Так. Люба, - він спробував відчепити руки дружини від своєї шиї. - Люба, йди з цією жінкою-поліцейським. Іди тепер усередину.

- Пібоді, - сказала Єва ледь чутно. - Забирай звідси "милу", вичави з неї все, що зможеш.

- Так, сер. Мем, ходімо зі мною.

Щоб забрати жінку, Пібоді довелося зробити кілька ґрунтовних ривків.

- Це був такий шок, - продовжив він. - Моя дружина, вона дуже чутлива. Це такий шок.

- Так, сер, впевнена, що так і є. Можна дізнатися ваші імена?

- Що? О! Фітцджералд. Джорж і Марія.

Єва записала імена та адресу. Вона знала, що за кілька хвилин тут збереться натовп народу. Навіть пересичені жителі Нью-Йорка зібралися б подивитися на мертве, голе тіло на Медісон Авеню.

- Ви не могли б... сер, подивіться на мене, - додала вона, бачачи, що він продовжує витріщатися на тіло, і його обличчя вже почало набувати зеленуватого відтінку. - Подивіться на мене, - повторила вона, - і постарайтеся розповісти мені в точності, що сталося.

- Все сталося так швидко, це було так жахливо...

У нього теж почала проявлятися шокова реакція, що було видно в тому, як тремтіла його рука, коли він доторкнувся нею до свого обличчя.

- Ми саме поверталися від Андерсонів. У них була святкова вечірка сьогодні ввечері. Це всього за квартал звідси, тож ми пішли пішки. Ми саме переходили вулицю, коли пролунав вереск гальм. Я майже не звернув на це уваги... ну, знаєте, як це буває.

- Так, сер. Що Ви побачили?

- Я озирнувся, чисто рефлекторно, гадаю. Я побачив темну машину... чорну, думаю. Ні, ні, не машину... один із цих типу позашляховика. Такі спортивні. Він зупинився просто тут. Ось прямо тут. На снігу все ще можна розрізнити слід гальмівного шляху. А потім відчинилися двері. Він виштовхнув... він просто викинув бідолаху звідти, просто до наших ніг.

- Ви бачили водія?

- Так, так, абсолютно чітко. Цей кут дуже добре освітлений. Це був молодий чоловік, симпатичний. Світле волосся. Він посміхався... він посміхався мені, коли двері відчинялися. І як Вам сказати, думаю, я посміхнувся йому у відповідь. У нього такий тип обличчя, який викликає у вас посмішку. Я впевнений, що зможу впізнати його. Я впевнений у цьому.

- Так, - видихнула Єва, спостерігаючи, як вітер забирає теплу цівку її дихання, якраз у той момент, коли на місце події прибула перша патрульна машина.

"Ти хотів, щоб тебе побачили, вірно, Дейве?" - подумала вона. І ти хотів, щоб я була поблизу, зовсім близько, коли ти передаси мені Карла.

- Ви можете йти всередину до своєї дружини, містер Фітцджералд. Я зв'яжуся з Вами.

- Так, звісно. Дякую. Я... це Різдвяний тиждень, - сказав він із відвертим замішанням в очах. - Ти живеш у місті і знаєш, що можуть трапитися, і трапляються, жахливі речі. Але ж це Різдвяний тиждень.

- Радість світу, - пробурмотіла вона йому вслід.

Вона повернулася до патрульних і веліла їм огородити місце злочину і підготувати його до роботи слідчої бригади. Потім присіла навпочіпки біля Карла і зайнялася своєю роботою.

Більшу частину наступних тридцяти годин Єва провела за аналізом виконаної роботи, намагаючись знайти ту зачіпку, яку, вона була впевнена, напевно пропустила. Оскільки Пібоді на планеті не було, Єва проробляла всю роботу самостійно, повторно запускаючи пошуки і перегляди, компілюючи дані, вивчаючи звіти.

Вона особисто з'їздила туди, де перебувала під охороною Жустін із сім'єю, і в дім Міри - перевірила їхні браслети безпеки, щоб бути впевненою в їхньому прекрасному робочому стані.

Він не зможе дістатися ні до Жустін, ні до Міри, переконувала вона себе, крокуючи своїм офісом. А раз вони недосяжні, у нього немає іншого вибору, окрім як прийти за нею - за Євою.

Господи, вона хотіла, щоб він прийшов по неї.

Це було помилкою, вона знала, що перетворювати цю битву на особисту було помилкою. Але вона так ясно бачила його обличчя, так чітко чула його м'який голос учня середньої школи.

Але Ви ж бачите, лейтенанте, Ваша робота не що інше, як паліатив^[8]. Ви нічого не змінюєте. Неважливо, як багато злочинців Ви посадите під замок сьогодні; завтра їх з'явиться ще більше. Те, що роблю я, змінює все. Відповіді на запитання, які ставить перед собою кожна людина. Занадто багато це скільки; скільки мозок зможе прийняти, витримати, винести, якщо завгодно, перш ніж він відключиться? І перш ніж це станеться, які думки з'являються в мозку, які імпульси проходять через мозок, коли тіло вмирає?

Смерть, лейтенанте, є центром як Вашої роботи, так і моєї. І в той час як ми обидва насолоджуємося жорстокістю, що супроводжує її, врешті відповіді отримаю я. У Вас же буде лише ще більше запитань

Зараз у неї було тільки одне запитання, подумала Єва. Де ти, Дейве?

Вона повернулася до свого комп'ютера.

- Увімкнути, відкрити файл Палмер, H3492-G. Перехресне посилання на всі файли і дані, що мають відношення до Девіда Палмера. Запустити перегляд імовірності. Яка ймовірність, що Палмер, Девід, зараз проживає в місті Нью-Йорку?

У роботі.... За наявними даними ймовірність того, що суб'єкт Палмер зараз проживає в місті Нью-Йорку, становить дев'яносто сім і шість десятих

- Яка ймовірність, що суб'єкт Палмер проживає в приватному будинку?

У роботі.... ймовірність того, що суб'єкт Палмер у цей час проживає в приватному будинку, становить дев'яносто п'ять і вісім десятих

- Беручи до уваги статус трьох решти цілей суб'єкта Палмера, якого індивідуума він спробує викрасти наступним?

У роботі найбільша ймовірність для цілі Даллас, лейтенант Єва. Замахи на об'єкти Полінські та Міра є нелогічними з огляду на нинішній статус

- Це те, на що ти сподіваєшся.

Вона повернула голову. Рорк стояв у дверному отворі між їхніми офісами, дивлячись на неї.

- Це те, на що я розраховую.

- Чому ти не носиш браслет-індикатор?

- Не знайшлося такого, який пасував би до мого вбрання, - випроставшись, вона повернулася до нього обличчям. - Я знаю, що роблю.

- Знаєш? - він підійшов до неї. - Чи не занадто ти загрузла в цьому? Єво, він дістався до тебе. Він порушив твоє почуття рівноваги. Це стає майже особистим між вами.

- Це завжди особисте.

- Може бути.

Він провів пальцем по шкірі над її лівою вилицею. Під очима в неї темні кола, обличчя бліде. Він знав, що зараз вона вся на нервах і зосереджена на розв'язанні задачі. Він бачив це раніше.

- У будь-якому разі, - сказав він, - ти завадила його роботі. Зараз у нього нікого немає.

- Він не стане довго чекати. І мені не потрібен комп'ютерний аналіз, щоб зрозуміти це. У нас залишилося менше сорока годин до кінця цього року. І я не хочу починати новий, знаючи, що він десь там. А він не захоче починати його без мене.

- Я теж.

- Тобі й не доведеться.

Вона відчула, що він потребує цього, тому нахилилася до нього і наблизилася свої губи впритул до його губ:

- Адже у нас призначено побачення.

- І я отримаю тебе на це побачення.

Коли вона почала відсуватися назад, він зімкнув свої руки навколо неї і притягнув її ближче:

- Я ще не закінчив тут, - пробурмотів він; і від його гарячого і жадібного поцілунку кров швидше заструменіла по її венах.

На мить весь інший світ перестав існувати. Були тільки його смак, відчуття його тіла, притиснутого до неї, "голод", що прокинувся в ній, який вони завжди збуджували одне в одному.

Віддатися у владу цього почуття і у владу Рорка було для неї так само природно, як дихати.

- Рорк, а пам'ятаєш, як напередодні Різдва ми божеволіли?

- Ммм, - він доторкнувся губами до її вуха і відчув, як вона затремтіла. - Так, щось таке воскресає в пам'яті.

- Ну то приготуйся воскресити це наяву напередодні Нового Року.

Взявши його обличчя у свої долоні, вона злегка відхилила його голову назад і посміхнулася йому:

- Я вирішила, що це буде однією з наших традицій на свята.

- Я вже гарячий прихильник традицій.

- Так, і я вже гаряча... просто зараз... а якщо я стану ще гарячішою, то я не зможу закінчити свою роботу, тож...

Коли її засіб зв'язку подав звуковий сигнал, вона майже з радістю вхопилася за нього, відскочивши від Рорка:

- Даллас.

- Лейтенанте, - обличчя Пібоді з'явилося, знову зникло, потім повернулося тремтячим зображенням.

- Пібоді, або трансляція сигналу слабка, або в тебе виріс другий ніс.

- Устаткування тут набагато гірше, ніж те, що є у нас у Центральному, - звук через перешкоди йшов зі зміїним шипінням. - І я навіть не хочу говорити про їжу. Коли заплануєте свою наступну відпустку - тримайтеся подалі від Рексала.

- Але ж він був першим у списку моїх уподобань. Що ти роздобула для мене?

- Думаю, ми відловили місце прориву. Ми відстежили принаймні один модуль, до якого Палмер мав доступ. У каплиці. Він переконав священика, що знайшов Бога і хоче почитати Святе Письмо та написати натхненну книгу про порятунок.

- Алілуя. Макнаб зможе отримати доступ до його файлів?

- Каже, що зможе. Замовкни, Макнаб, - Пободі повернула голову. - Те, що її обличчя набуло яскраво-помаранчевого відтінку, могло бути результатом гніву або космічних перешкод. - Це я доповідаю. І я доповідаю, сер, що детектив Макнаб, як і раніше, один великий біль у дупі.

- Прийнято до відома. Що в нього вже є на цей момент?

- Він знайшов файли книги, яку Палмер використовував, щоб обдурити священика. І він *стверджує*, що опрацьовує рівні. Гей!

Гул посилювався й екран пішов брижами кольорів, ліній, цифр. Сва прикрила очі руками і благала про терпіння.

З'явилося веселе, привабливе обличчя Макнаба. Єва зазначила, що в одному вусі в нього було шість тонких срібних кілець. Стало бути, він вирішив не робити свій зовнішній вигляд менш екстравагантним для відвідування реабілітаційного центру.

- Даллас. Цей хлопець знає, як поводитися з електронікою, тож у нього дотримано основних запобіжних заходів щодо його персональної інформації, але... відвали, дитинко, це моя сфера. Хай там як, лейтенанте, я зараз зішкрібаю надлишки. Він засунув інформацію під цю його липову "Хвалу Господу". У мене не займе багато часу дістатися до суті. Проблема, окрім постійного скиглення Вашого помічника, у тому, як відправити Вам ці дані. Тут таке бридке обладнання і метеоритний шторм або щось на зразок цього лайна. Це створить певні проблеми.

- Ти в польоті зможеш працювати на цьому модулі?

- А... звісно. Чому ні?

- Тоді конфіскуйте модуль і першим же рейсом назад. Дорогою надішлеш звіт.

- Вау, це кльово. Конфіскувати. Чуєш, дитинко? Ми конфіскуємо цього маленького засранця.

- Починайте, - веліла Єва. - Якщо вони заартачаться, нехай начальник зв'яжеться зі мною. Даллас відключити.

Єва поїхала до Центральної поліцейської дільниці, зробивши по дорозі три непотрібні зупинки. Якщо Палмер збирається напасти на неї, то він зробить це на вулиці. Він прекрасно розуміє, що не зможе пробитися крізь оборону фортеці Рорка. Але вона не засікла ні хвоста, ні тіні.

Ба більше, вона взагалі не відчувала його присутності.

Чи нападе він на неї у відділку? - задавалася вона питанням, йдучи пандусом до сектору ОЕС для консультації з Фіні. Він прикинувся поліцейським, щоб дістатися до Карла. Він міг би знову використати це маскування, прослизнути в цю схожу на мурашник будівлю і змішатися з натовпом поліцейських.

Це був би ризик, але такий ризик лише збільшив би емоційне збудження, задоволення.

Вона вивчала обличчя, поки йшла. Вгору пандусом, через критий перехід, вниз коридором, минаючи бокси й офіси.

Щойно вона забезпечила Фіні новітньою інформацією і дала йому розпорядження проконсультуватися з Макнабом щодо модуля, що той віз, вона, втиснувшись у битком набитий ліфт, вирушила відвідати офіс командувача Вітні. Вона провела весь ранок гуляючи будівлею, напрошуючись на конфронтацію, а вдень вирушила на вулицю.

Вона ще раз пройшлася будинками, які вони з Пібоді вже перевіряли. Виставляючи себе незахищеною. Вона купила погану каву в пересувному кіоску, тиняючись без діла холодом і в диму соєвих ковбасок, що смажаться.

Якого біса він чекає? - думала вона з огидою, жбурляючи кавовий стаканчик у сміттєвий контейнер.

Звук двигуна, що "газує", змусив її обернутися і подивитися. І вона дивилася просто в очі Палмеру.

Він сидів у своїй машині, посміхаючись їй, демонстративно посилаючи їй повітряний поцілунок. У той момент, коли вона різко рвонула в його бік, він узяв вертикальний старт, злетів угору і помчав у південному напрямку.

Вона стрибнула у свою машину, злетіла в повітря, скрипнувши шинами об бордюр.

- Диспетчер, Даллас, лейтенант Єва. Відгукнутись усім патрулям, усім патрулям у районі Парку і Вісімдесятої. Я переслідую підозрюваного у вбивстві, погоня земля-повітря. Автомобіль чорного кольору, нова модифікація Бустер-6Z, тимчасовий номерний знак округу Нью-Йорк DAZ-4821. Напрямок на південь від Парку.

- Диспетчер, Даллас. Отримано і підтверджено. Патрулі вислані. Автомобіль суб'єкта перебуває в зоні видимості?

- Ні. Автомобіль суб'єкта злетів у повітря в районі Парку і Вісімдесятої, і на великій швидкості вирушив на південь. Суб'єкта слід розцінювати як озброєного і небезпечного.

- Прийнято.

- Куди ж ти подівся, де ти, маленький сучий син? - стукала Єва кулаком по керму, обстежуючи Парк, переглядаючи вулиці, повертаючись назад. - Занадто швидко, - пробурмотіла вона. - Ти змився занадто швидко. Твоя нора має бути десь поблизу.

Вона приземлилася, доклавши максимум зусиль, щоб приборкати свій темперамент, і керуватися головою, а не емоціями. Вона витратила на пошуки ще тридцять хвилин, хоча вже вирішила, що це марно. Він одразу ж сховав автомобіль у гараж, або вірніше, через кілька хвилин після того, як вона його впізнала. Після того, як він упевнився, що вона його впізнала.

Це означає, що необхідно перевірити всі парковки в радіусі трьох секторів. Громадські та приватні. І якщо діяти згідно з приписом, то на це знадобилися б дні. Департамент не вважав за потрібне мати резерв робочої сили для прискорення процесу роботи.

Вона залишилася сидіти в припаркованій машині, про всяк випадок, раптом Палмер викине ще який-небудь фортель.

Після припинення пошуку, вона сама повільно проїхала цими секторами, намагаючись позбутися фрустрації^[9], перш ніж вирушила додому крізь темряву і транспортні затори.

Вона навіть не потрудилася зробити уїдливе зауваження на адресу Соммерсета, хоча він надав їй розкішну можливість. Замість цього, підхопивши kota, який крутився біля її ніг,

вона піднялася сходами. Її задум полягав у тому, щоб прийняти пекуче гарячий душ, випити галон кави і повернутися до роботи.

Дійсність її була така, що вона впала ниць на ліжку. Галахед забрався на її "п'яту точку", потупцював там, влаштовуючись зручніше, згорнувся клубком і, примружившись очима в бік дверей, заступив на варту.

У такому вигляді Рорк і знайшов їх через годину.

- З цього моменту я буду чатувати, - пробурмотів він, почухавши kota за вухами.

Але, коли він почав укутувати дружину ковдрою, Єва заворушилася:

- Я не сплю. Я просто ...

- Давала відпочинок очам. Так, я знаю, - щоб утримати її лежачою ниць, Рорк розтягнувся біля неї, прибрав волосся з її щоки. - Дай їм ще трохи відпочити.

- Я бачила його сьогодні. Сучий син був за десять футів від мене, і я прогавила його, - вона знову заплющила очі. - Він хотів, щоб у мене "знесло дах" і я перестала міркувати. Можливо, так і сталося, але тепер я знову в змозі думати головою.

- І що ж ти думаєш, лейтенанте?

- Що я занадто багато поставила на той факт, що я знаю його, знаю його образ думок. Я вистежувала його, не виокремивши один життєво важливий елемент.

- Який?

Вона знову розплющила очі:

- Він чортів псих! - вона перевернулася, втупившись у вікно на стелі і в темряву за ним. - Неможливо передбачити божевілля. Як би швидко розумні психіатори це не називали, воно зводиться до божевілля. Для цього немає ніяких ні фізичних, ні психологічних причин. Воно просто є. Воно просто є. Я намагалася передбачити непередбачуване. Тому в мене нічого й не виходить. Цього разу це не його робота. Це помста. Інші імена в списку несуттєві. Справа в мені. Вони були потрібні йому, щоб дістатися до мене.

- Адже ти вже дійшла такого висновку.

- Так, але до чого я не дійшла і до чого доходжу тепер, так це те, що він хоче померти, за умови, що знищить мене. Він не збирається повертатися до в'язниці. Я бачила сьогодні його очі. Вони вже мертві.

- Що робить його ще більш небезпечним.

- Він має знайти спосіб отримати мене, тобто він піде на ризик. Але він не ризикне висунутися, поки не покінчить зі мною. Йому потрібна наживка. Хороша наживка. Він, мабуть, знає про тебе.

Вона сіла, відкинувши волосся назад:

- Я хочу, щоб ти носив браслет.

Він підняв брову:

- Я буду, якщо ти будеш.

На її щоці сіпнувся мускул, коли вона стиснула зуби:

- Я невірнo висловилаcя. Ти *будеш* носити браслет.

- Я вважаю, що подібні речі справа добровільна, якщо суб'єкт не вчинив злочину, - він теж сів і підняв рукою її підборіддя. - Він не підбереться до тебе через мене. Це я обіцяю. Але якщо ти очікуєш, що я носитиму пристрої, які належать департаменту поліції Нью-Йорка, то ти теж мусиш будеш носити подібний. Оскільки ти не хочеш, то я гадаю, що ця бесіда позбавлена сенсу.

- Чорт забирай, Рорк. Я можу жбурнути тебе в програму захисту. Я можу замовити прослуховування всіх твоїх ліній зв'язку, укрити тебе...

- Ні, - перервав він її і розлютив легким поцілунком. - Ти не зможеш. Мої адвокати станцюють чечітку на всіх твоїх приписах. Стій! - він сильніше стиснув її підборіддя, перш ніж вона змогла почати знову лаятися на нього. І цього разу не було ні легкого поцілунку, ні проблиску веселощів у його очах. - Ти щодня йдеш звідси, щоб займатися роботою, яка пов'язана для тебе з фізичною небезпекою. Я не прошу тебе змінити це. Це одна з причин, через яку я закохався в тебе. Хто ти, що ти робиш, навіщо ти це робиш. Я не прошу тебе змінитися, - повторив він. - Не проси і ти мене.

- Це тільки запобіжний захід.

- Ні, це капітуляція. Якби це було не так, ти б сама носила браслет.

Вона відкрила було рот, тут же знову його закрила, потім відсторонилася і встала.

- Я ненавиджу, коли ти маєш рацію. Я справді це ненавиджу. Я збираюся прийняти душ. І навіть не думай про те, щоб приєднатися до мене з якоюсь метою, тому що наразі я не надто до тебе

прихильна.

Він просто потягнувся, спіймав її руку і смикнув її назад на ліжко:

- Ну, скажеш це знову за п'ять хвилин, - кинув він виклик, підминаючи її під себе.

Через п'ять хвилин вона нічого не сказала, вона взагалі змогла говорити тільки через тридцять. І коли вона нарешті змогла відправитися в душ, її кров усе ще вирувала. Вона вирішила, що розсудливіше буде не коментувати, коли він приєднався до неї в душі. Це б тільки підстобнуло його дух суперництва.

Зберігаючи мовчання, вона вийшла з душу й увійшла в сушильну трубу. Це дало їй чудовий огляд. Вона дозволила собі розслабитися настільки, щоб насолоджуватися краєвидом, спостерігаючи, як струмені води з шумом розбивалися об Рорка, в той час як її овівало гаряче повітря.

Вона була вже в спальні, якраз натягувала стару бавовняну сорочку з логотипом департаменту поліції Нью-Йорка, думала про каву і довгий вечір за роботою, коли задзвонив її засіб зв'язку "на долоні". Злегка роздратована дзвінком на її особисту лінію, вона вивудила його з наваленої на приліжковому столику купи.

- Даллас.

- Було так приємно бачити Вас сьогодні. Особисто. Лицем до лица.

- Привіт, Дейве, - вільною рукою вона дісталася у своїй кишені до комунікатора, увімкнула його і набрала код Фіні. - Гарний автомобіль.

- Так, мені він дуже подобається. Швидкий, економічний, місткий. Ви виглядаєте трохи втомленою, лейтенанте. Трохи блідою. Перевантажені роботою, як зазвичай? Так погано, що Ви не змогли насолодитися святами.

- Усе ж були моменти.

- Мої пройшли з великою користю, - його гарне обличчя світилося усмішкою. - Так добре повернутися до роботи. Хоча мені вдавалося "тримати руку на пульсі", поки я був далеко. Але ми-то з Вами знаємо, я впевнений, Ви погодитеся, це зовсім не те, що Нью-Йорк. Зовсім не те, що бути вдома і займатися улюбленою справою.

- Шкода, що ти не зможеш затриматися довше.

- О, я маю намір пробути тут досить довго, щоб побачити святкування на Таймс Сквер завтра вночі. Відзначити прихід нового року. По правді кажучи, я сподівався, ми зустрінемо його разом.

- Вибач, Дейве. У мене є свої плани.

Краєм ока вона помітила, що Рорк вийшов з ванної. Поглядом попросивши його не втручатися, вона побачила, як він попрямував прямо до комп'ютера, що стояв у спальні, і почав набирати команди вручну.

- Я думаю, Ви зміните їх. Коли дізнаєтеся, хто ще запрошений на вечірку. Я щойно забрав її. Охорона, яку Ви до неї приставили, вже мала сповістити Вас. За час моєї відсутності поліція не стала розумнішою, - він чарівно розсміявся. - У мене є невеличке відео для Вас, Далласе. Погляньте. Я зв'яжуся з Вами пізніше і скажу, що Ви повинні будете робити, щоб зберегти їй життя.

Зображення змінилося. У Єви кров застигла в жилах, коли вона побачила жінку в клітці. Без свідомості, бліда, одна тонка рука звисає через пруті.

- Трансляція йде з громадського засобу зв'язку, - сказав Рорк у неї за спиною. - Гранд Централ.

Неясно вона почула, що Фіні передає їй ту саму інформацію комунікатором. Патрулі вже виїхали на місце.

Та його там немає. Звичайно, вони знали, що його там уже не буде.

- Міра в нього, - це все, що вона була в змозі вимовити. - Міра в нього.

Паніка загрожувала перемогти. Вона вповзла в живіт, змією ковзнула до горла, змусила руки труситися, поки Єва не стиснула їх у кулаки.

Паніка загрожувала поглинути її, коли вона, просуваючись будинком Міри, знайшла зламаний браслет безпеки на підлозі офісу.

- Він використовував лазерні інструменти, - її голос був спокійним і незворушним, коли вона пакувала браслет у пакет. - Він передбачав, що вона носитиме браслет, і приніс усе необхідне, щоб позбутися його.

- Охоронців відвозять. Двоє з них, ті що були зовні, тільки оглушені. А один, із команди внутрішньої охорони, у поганому стані, - Фіні присів поруч із нею. - Схоже, що Палмер увійшов ззаду, обійшов систему безпеки як профі. Одного охоронця він знешкодив у кухні, скористався станнером, щоб зняти того швидко і безшумно. Судячи з того, який вигляд має вітальня, другий охоронець створив йому більше проблем. Була сутичка. Міра, мабуть, була нагорі. Якщо вона працювала і двері в неї були зачинені, то вона б і не почула нічого. Кімната повністю звукоізована.

- Тобто він зняв охорону, чотирьох досвідчених поліцейських, без зусиль пробрався просто до Міри, розібрав її браслет, і спокійненько вийшов разом із нею. Ми недооцінили його, Фіні, - і за це вона буде вічно звинувачувати себе. - Він уже не той, що був раніше, коли я схопила його. Він підготувався, вивчився, він привів себе у форму. Три роки за ґратами він використав з користю.

- Вона знає, як працюють його мізки, - Фіні поклав свою руку Єві на плече. - Міра знає, як справлятися з подібними хлопцями. Вона використовує свої знання. Вона зберігатиме холоднокрівність і використає їх.

- Ніхто не знає, як цього разу працюють його мізки. Частиною проблеми весь цей час було якраз те, що я думала, що знаю, як вони працюють. Я все зіпсувала, Фіні, і розплачуватися за це буде Міра.

- Ти неправа. Єдине, чим ти можеш зіпсувати, це думати так зараз.

- Я думала, що він, можливо, скористається Рорком як приманкою. Тому що, якщо він вивчав мене, то знає, що це те, куди він міг би вдарити мене найболючіше, - піднявшись на ноги, вона змусила себе дихати повільніше. - Але він знає мене краще, ніж я думала. Він знає, що Міра важлива для мене.

- І він розраховує, що в тебе тепер усе піде шкереберть. Ти збираєшся дозволити це?

- Ні, - вона знову зробила вдих і видих. - Ні. Мені потрібен Макнаб, дещо перевірити ще раз. Коли очікуваний час їхнього прибуття?

- Завтра опівдні. У них були якісь затримки з рейсом. Трансляція сигналу постійно переривалася, але я отримав нариту ним фінансову інформацію.

- Надішли все, що в тебе є, на мій домашній модуль. Я попрацюю з цим.

- Ми хочемо поставити на прослуховування твій "наладонник".

- Так він здогадається, але ми все одно це зробимо, - вона подивилася в очі Фіні. - Ми робимо кроки.

- Ми повернемо її, Далласе.

- Так, повернемо, - вона покрутила в руці упакований браслет. - Якщо він заподіє їй біль, я вдавлю його, - вона знову пильно подивилася на Фіні. - Неважливо, через що мені доведеться пройти, я вдавлю його.

Коли вона вийшла на вулицю, Рорк чекав на неї. Вона не сперечалася, коли він пішов із нею, і могла лише бути вдячна, що він тут і повезе її додому, звільнивши її тим самим для обмірковування ситуації.

- Фіні пересилатиме мені інформацію, - почала вона, забравшись у машину. - Фінансову. Ти швидше зможеш її екстраполювати^[10]. Чистильники пройдуться будинком Міри, але він багато не наслідив, якщо взагалі залишив щось. У будь-якому разі питання не в тому, щоб ідентифікувати його. Пібоді та Макнаб повернуться не раніше завтрашнього полудня, тож працюватимемо з тим, що вони зможуть надіслати нам під час польоту.

- Я глянув на систему сигналізації та охорони. Вона дуже хороша. Він використовував складне обладнання - механізм відмички, щоб відключити охоронну систему і при цьому автоматично не спрацювала сигналізація. І це не щось таке, до чого середньостатистичний житель може легко отримати доступ. Я можу допомогти тобі відстежити джерело.

- Наразі це не важливо. Пізніше можемо розібратися з цим. Він спеціально залишив бовтатися цю ниточку, щоб я витратила на неї час, а в результаті нічого не отримала.

Вона потерла скроні, що пульсували від болю:

- Я веліла патрульним опитати сусідів. Можливо, хтось щось бачив або чув. Це марно, але так належить ї, можливо, нам пощастить.

Вона заплющила очі, змушуючи себе думати, перемагаючи страх:

- У неї є час до завтра, до опівночі. Дейву хочеться деяких традицій і символічності. Він хоче зустріти новий рік зі мною, і вона потрібна йому, щоб заманити мене туди.

Її голос був занадто спокійний, подумав Рорк. Надто вже під контролем. Він розгледів у її очах ознаки паніки та горя. Він дав їй можливість пережити обидва ці почуття. Коли вони під'їхали до будинку, Єва прямісінько попрямувала до свого офісу і негайно викликала всі необхідні файли.

Вона прикріпила додаткову роздруківку даних на дошку розслідування, яку вона встановила. І коли вона переміщала фотографію Міри з одного кінця в інший, пальці її тряслися.

- Єво, - він, взявши її за плечі, повернув до себе. - Не тримай це в собі.

- Не можу. Не розмовляй зі мною.

- Ти не зможеш працювати в такому стані, - він ще міцніше стиснув її плечі, коли вона спробувала вивернутися. - Не тримай це в собі. Дай вихід емоціям, - сказав він більш ніжним тоном. - Я знаю, що вона означає для тебе.

- Господи, - вона обвила його руками, стискаючи долонями його плечі та сховавши обличчя на його грудях. - О, Господи. Тримай мене. Лише хвилинку потримай мене.

Її тіло стрясалося, одна хвиля тремтіння змінювала іншу. Вона не плакала, але її дихання було переривчастим, поки він притискав її до себе.

- Я не можу думати про те, що він може з нею зробити. Якщо я почну думати про це, я втрачу голову.

- Тоді згадай, що вона сильна, і вона розумна. Вона знає, що має робити.

- Так, - її засіб зв'язку подав сигнал про дані, що надходять. - Мабуть, це фінансова інформація.

- Я займуся нею, - він відпустив її. - Йому не виграти цей раунд.

- До біса вірно.

Вона працювала доти, доки її очі та мозок не втратили ясність. Тоді вона підзаправилася кавою і попрацювала ще трохи. Одразу після другої ранку Фіні надіслав нові дані. Це свідчило про те, що він, Пібоді та Макнаб усе ще були на роботі.

- Здебільшого, - сказав Рорк, - це лише підтверджує те, що ми вже маємо. Рахунки, платежі. Ти маєш знайти щось іще. Тобі потрібно поглянути під іншим кутом, - він подивився на Єву і побачив, що та ледь тримається на ногах. - І тобі потрібно поспати.

Вона б посперечалася, не будь це марною тратою часу.

- Ми обидва подріматимемо. Зовсім трохи. Ми можемо поділити спальне крісло. Я не хочу далеко відходити від цього модуля.

Кофеїн в її організмі не міг побороти втому. Вона заплющила очі й за мить провалилася в сон. Де кошмари переслідували її.

Образи Міри, замкненої в клітку, перемежовувалися і зливалися з її власними спогадами - як вона дитиною була замкнена в кімнаті. Жахом, болем і страхом були сповнені обидві частини сну. Він прийде - Палмер, її батько - він прийде і заподіє їй біль, тому що має таку можливість. Тому що насолоджується цим. Тому що вона не могла його зупинити.

Поки не вбила його.

Але навіть після цього він приходив до неї у снах і проробляв усе це знову.

Вона стогнала уві сні, притискаючись до Рорка.

Розбудив її запах кави та їжі. Вона різко сіла, підсліпувато примружилася в темряві і виявила, що в кріслі вона одна. Спотикаючись, вона увійшла в кухню і побачила Рорка, який уже діставав їжу з "Автокухаря".

- Ти маєш поїсти.

- Ага, добре, - але спершу вона пішла за кавою. - Я думала про те, що ти сказав, про погляд під іншим кутом.

Вона сіла, бо він підштовхнув її до стільця, і взялася за їжу, бо та вже була перед нею.

- Що якщо він купив або орендував цей будинок до того, як дістався Нью-Йорка? Рік тому, два роки тому?

- Це можливо. Я все ще не знайшов жодних платежів.

- Вони мають бути. Десь, - вона почула дзвінок свого "наладонника" з іншої кімнати і схопилася на ноги. - Залишайся тут, спробуй відстежити дзвінок.

Вона навмисне неспішно обігнула свій стіл, сіла, "налаштувала" обличчя:

- Даллас.

- Доброго ранку, лейтенанте. Сподіваюся, Ви добре спали.

- Як убита, Дейве, - вона стиснула руку під столом.

- Гаразд. Я хочу, щоб Ви відпочили до нашого сьогоднішнього побачення. У Вас є, о, подивимося, трохи більше шістнадцяти з половиною годин, щоб дістатися сюди. Я повністю сподіваюся на Вас.

- Ти міг би сказати мені, де ти, ми могли б почати наше побачення раніше.

Він розсміявся, очевидно захоплений нею:

- І зіпсувати задоволення? Я так не думаю. Ми "розгадувачі" головоломок, Далласе. Ви знаходите мене до опівночі, і доктор Міра залишиться абсолютно неушкодженою. На додачу до цього Ви прийдете одна. Я одразу впізнаю, якщо Ви приведете із собою непроханого гостя, у мене все під контролем. Будь-який непроханий гість і милий лікар помре одразу і в сильних муках. Я хочу танцювати з Вами, Даллас. Тільки Ви. Зрозуміло?

- А завжди були тільки я і ти, Дейве.

- Точно. Приходьте одна, опівночі, і ми закінчимо те, що почали три роки тому.

- Я не знаю, чи жива вона ще.

Він лише посміхнувся:

- Але й не знаєте, що ні.

І відключився.

- Ще одна громадська лінія зв'язку, - сказав їй Рорк. - Порт Авторіті.

- Мені потрібно знати його місце розташування. Якщо я не з'явлюся там опівночі, він уб'є її, - вона встала і покрокувала кімнатою. - У нього є місце, яке повністю охороняється. Він не блефує. У нього скрізь камери, всередині і зовні. Сенсорні датчики. У нього не було часу встановити все це за тиждень, тобто або місце дісталось йому вже повністю обладнане, або він замовив усе це з в'язниці, завдяки люб'язності капелана.

- Ми можемо отримати доступ до податкових декларацій, креслень, специфікацій. Це займе час.

- Час спливає. Давай почнемо.

О другій годині вона отримала звістку, що Пібоді з Макнабом приземлилися, і веліла їм привезти конфіскований модуль до її домашнього офісу. Він був близько, знову подумала вона, і жоден із них не буде витратити час, працюючи в центрі міста.

Тієї ж хвилини, як вони увійшли, вона почала змальовувати в загальних рисах свій "план перехоплення":

- Макнаб, сідай там. Починай перевіряти фінансову інформацію, будь-які грошові перекази, перерахування, де використовується ім'я капелана. Або комбінація його імені та імені Палмера. Пібоді, зв'яжися з Вітні, запроси дозвіл на обстеження всіх приватних гаражів у ймовірному районі. Я хочу, щоб патрульні, будь-яка жива душа, яку ми зможемо знайти, з ордерами на арешт прочесали будівлі громадських парковок і переглянули всі записи охоронних відеокамер за останній тиждень.

- Усе, лейтенанте?

- Усі до останньої.

Вона розвернулася і пішла в офіс Рорка. Використовуючи його додатковий модуль, вона запросила дані і вивела їх на екран.

- Синім у мене позначені місця проживання намічених об'єктів Палмера, - сказала вона Рорку. - Ми пройдемося від середнього до верхнього Мангеттана, найбільш населеного в Іст-Сайді. Ми повинні сконцентруватися на приватних будинках тут у радіусі десяти кварталів. Що б не вплило в тебе, не звертай увагу на те, що не вкладається в профіль.

Вона покрутила плечима, намагаючись зняти напругу, заплющила очі, щоб прояснити свідомість.

- Там має бути підвал. І, можливо, ще два поверхи. Повна звукоізоляція і бажано власна паркувальна територія. Я розпорядилася перевірити громадські парковки, але б'юся об заклад, у нього є своя власна. Він хоче, щоб я знайшла його, хай йому грець, отже, це не повинно бути надто важко. Він хоче, щоб я потрудилася, але не зазнала невдачі. Це суто особисте для нього і без мене...

Вона замовкла, різко розвернувшись:

- Я потрібна йому. Господи! Перевір моє ім'я. Перевір договори, іпотеки, лізинги, де використовується моє ім'я.

- Ось він твій новий кут зору, лейтенанте, - пробурмотів Рорк, беручись за роботу. - Дуже добре.

- Виведи це на екран, - попросила вона, підійшовши і вставши в нього за спиною, щоб спостерігати.

Щойно її ім'я сплигло на екрані разом зі списком назв і реєстрових номерів, вона знову чортихнулася:

- Як, чорт забирай, він отримав усю цю власність?

- Це не його, це твоє.
- Що означає "моє"? У мене нічого немає.
- Власність, яку я переписав на твоє ім'я, - сказав Рорк неухважно, продовжуючи переглядати дані.
- Переписав? За яким бісом?
Вона легко ковзнула пальцем по обручці і заробила удар у плече.
- Будь ласка.
- Забери цю власність назад. Усю!
- Це складно. Податки. Насправді, ти робиш мені послугу. Ні, тут немає нічого, що не було б твоїм. Спробуємо комбінацію імен.
Вона страшенно хотіла розлютитися, але на це не було часу.
Вони знайшли три записи на ім'я Девід Даллас у Мангеттані.
- Знайди опис власності.
- Я працюю над цим. Злом бази муніципалітету займе хвилинку.
У Рорка це навряд чи займе більше часу, зазначила Єва, спостерігаючи за інформацією, що з'являється на екрані.
- Ні, це центр міста. Секс-клуб. Спробуй наступний, - вона вчепилася в спинку його крісла, стискаючи пальці в нетерпінні. - Це далеченько від намічених жертв, але можливо. Притримай його і пошукай останній. Будь я проклята, - майже прошепотіла вона. - Він усе-таки взявся за старе. Це будинок його батьків. Він купив їхній будинок.
- Два з половиною роки тому, - підтвердив Рорк. - Використовуючи ім'я Девід Даллас. Твій хлопець продумав усе заздалегідь. Вельми заздалегідь. Ми знайдемо рахунки на це ім'я, або, той, який він мав і закрив.
- П'ять кварталів звідси. Сучий син за п'ять кварталів звідси, - вона нахилилася, поцілувала Рорка в верхівку і пішла назад у свій офіс.
- Я знайшла його, - оголосила вона, потім подивилася на свій модуль на зап'ясті. - У нас є сім годин, щоб придумати як нейтралізувати його.

Вона піде одна. Вона наполягала на цьому. Вона згодна надіти передавач. Згодна на зовнішнє спостереження і підмогу, розосереджену за півкварталу від будинку. На удачу вона прикріпила подарований їй Пібоді значок і зі зростаючим нетерпінням чекала, поки Фіні перевірить передавач.

- Ти підключена, - сказав він їй. - На тому відеодиску я не знайшов нічого схожого на обладнання, здатне засікти цього симпатичного маленького жучка. У нас є "обманка", тож він думатиме, що знайшов і дезактивував жучок.

- Гарна думка.

- Ти домоглася можливості зробити це таким шляхом, - він кивнув їй. - Я зробив би так само. Але май на увазі, якщо я почую хоч що-небудь, що мені не сподобається, я входжу. Рорк. - він посторонився, пропускаючи Рорка в кімнату. - Я дам вам хвилинку.

Рорк підійшов до неї, постукав пальцем по значку.

- Кумедно, ти не маєш вигляду Гері Купера.

- Хто?

Він усміхнувся:

- *Рівно опівдні*, люба Єво, хоча годинник повернувся на 180 градусів у даному випадку. Наше побачення - за кілька годин.

- Я пам'ятаю. Я швидко повернуся. Я зможу.

- Так, - він поцілував її, дуже ніжно. - Я знаю. Передай Мірі мої найкращі побажання.

- Домовилися. Команда зараз виїжджає на місце. Я маю йти.

- Скоро побачимося.

Він дочекався, поки вона пішла, потім сам вийшов з дому і недбало протиснувся в машину Фіні:

- Я їду з Вами.

Фіні почухав підборіддя:

- Далласу це не сподобається.

- Яка жалість! Останні кілька годин я провів вивчаючи схеми охоронної системи будинку Палмера. Я можу відключити її дистанційно.

- Можете, просто зараз? - запитав Фіні м'яко.

Рорк повернув голову, спокійно подивився на Фіні:

- Мені знадобиться не більше двадцяти хвилин, щоб з'ясувати, як це влаштувати.

Фіні підібгав губи і завів двигун:

- Я подивлюся, що ми можемо там зробити.

Вона увійшла о десятій. Буде краще, вирішила вона, прийти не впритул до призначеного терміну. Старий особняк був чудовий, чудово відремонтований. Камери спостереження і датчики були обережно вмонтовані в архітектурні прикраси так, щоб не применшити його величі.

Вона була впевнена, що Палмер спостерігав, як вона підійшла до дверей. І що він задоволений. Вона кинула короткий погляд у камеру над головою, потім відкрила замки своєю відмичкою.

Зачинивши за собою двері, вона почула характерне клацання - замок автоматично зачинився. Щойно це сталося, у холі запалилося світло.

- Добрий вечір, Даллас, - голос Палмера пролунав по селекторному зв'язку. - Я так радий, що у Вас вийшло. Я щойно запевняв доктора Міру, що Ви незабаром неодмінно будете тут, щоб ми могли почати святкування закінчення року. До речі, з нею все гаразд. От якби Ви ще позбулися Вашої зброї...

- Ні, - недбало сказала вона, просуваючись уперед. - Я не збираюся тут влаштовувати стриптиз для тебе, Дейве, тож можеш зустрічати мене, оскільки я спускаюся вниз по сходах. Давай не будемо ображати одне одного.

Він засміявся:

- Гаразд, гадаю, Ви маєте рацію. Залиште його. Вийміть з кобури. Тримайте напоготові. Чудово. Тільки пам'ятайте, доля доктора Міри у Ваших руках. Приєднуйтеся до нас, лейтенанте. Почнемо вечірку.

Вона була в будинку раніше, коли допитувала його батьків. Але навіть якби основний план будівлі не згадався сам собою, вона витратила достатньо часу на вивчення креслень. Однак вона йшла будинком не надто швидко, уважно виглядаючи хитромудрі пастки, розставлені по всьому шляху.

Вона звернула до кухні, відчинила двері в підвал. Звук оплесків вибухнув їй назустріч. Яскраво горіли лампи. Вона могла бачити серпантин, повітряні кулі, святкові прикраси.

Вона дістала зброю і почала спускатися.

На столі, драпірованому яскравою скатертиною, у нього стояло відерце з шампанським, яке охолоджувалося, і срібна таця з набором красивих канапе.

А в клітці в нього була Міра.

- Лейтенант Даллас, - Міра вимовила це спокійно, хоча розум її кричав. Вона не забула назвати Єву за посадою, щоб створити видимість ніби стосунки їхні лише професійні, нічого особистого.

- Докторе, - Палмер поцокав язиком. - Я ж сказав Вам, що розмову вестиму я. Лейтенанте, Ви бачите цей блок управління, що я тримаю. Тільки для того, щоб ми зрозуміли один одного відразу ж, якщо я натисну цю кнопку, дуже сильний електричний струм пройде через металеві пруті тимчасового будинку доктора. За лічені секунди вона буде мертва. Навіть із Вашою зброєю напоготові у мене буде час натиснути на кнопку. Фактично, моя нервова система реагуватиме на шок таким чином, що мій палець смикнеться ненавмисно і наш доктор, можна так сказати, підсмажиться.

- Гаразд, Дейве, але я маю намір упевнитися, що доктор Міра ціла й неушкоджена. Він не ображав Вас, докторе?

- Ні, - і вона змогла стримати істерику. - Не ображав. І я не думаю, що збирається. Ви ж не образите мене, правда, Дейве? Ви знаєте, що я хочу допомогти Вам. Я розумію, як важко все це було для Вас, коли поруч не було нікого, хто оцінив би все, що Ви зробили і чого досягли.

- Вона справді молодець, вірно? - звернувся він до Єви. - Так втішає. Оскільки я не хотів би проявити будь-яку неповагу до неї - зауважте, я не зняв з неї одягу для нашого маленького експерименту - може, Вам слід сказати їй, щоб вона заткнулася до біса собачим. Ви не проти, Далласе?

- Дейву і мені потрібно з цим розібратися, доктор Міра, - Єва підійшла ближче. - Вірно, Дейве? Це між тобою і мною.

- Я так довго цього чекав. Як бачите, доклав певних зусиль, е... - показав він вільною рукою. - Можливо, хочете випити, закусити. У нас же свято. Закінчення старого, народження нового. О, і перш ніж я створю радіоперешкоди для того передавача, що одягнутий на Вас, передайте команді підтримки, що якщо хоч хто-небудь спробує увійти, Ви з доктором обидві помрете.

- Упевнена, вони почули тебе. І їм уже було наказано триматися подалі. Ти сказав прийти одній, - нагадала вона йому. - Так я й зробила. Я завжди грала з тобою відкрито.

- Правильно. Ми навчилися довіряти одне одному.

- Чому ж перестаємо тепер? У мене є до тебе ділова пропозиція, Дейве. Обмін. Мене на Міру. Ти випускаєш її звідти, дозволяєш їй піти, а я увійду замість неї. Ти отримаєш те, що хотів.

- Єво, ні... - самовладання Міри почало танути.

- Це між мною і Дейвом, - вона продовжувала дивитися на нього, спокійно і впевнено. - Адже це саме те, чого ти хочеш? Посадити мене в клітку, як я колись посадила тебе. Ти думав про це протягом трьох років. Ти планував це, працював заради цього, здійснюючи крок за кроком. І ти зробив цього разу до біса гарну роботу. Відпусти її, Дейве. Адже вона була всього лише приманкою, яку ти використовував, щоб заманити мене сюди. Відпусти її і я покладу зброю. Я увійду в клітку і в тебе буде саме те, що ти завжди хотів.

Вона зробила ще один крок у його бік, уважно стежачи тепер за його очима і бачачи в них обмірковування її пропозиції. Бажання.

- Вона психіатр, і вона зовсім не в такій формі як я - ні розумовій, ні фізичній. Вона цілими днями сидить за столом і шурує в мізках інших людей. Почнеш із нею займатися, вона швидко здасться, не принісши тобі задоволення. Подумай, як довго протримаюся я. Не години, дні. Може навіть тижні, якщо тобі вдасться стримувати мою команду так довго. Адже ти знаєш, що все тут закінчиться, для нас обох.

- Так, я готовий до цього.

- Але в такому разі ти зможеш і помститися, і завершити свою роботу. Уб'єш двох зайців одним пострілом. Але ти повинен її відпустити.

Музика вдарила з розважального модуля. На екрані гуляки на Таймс-Сквер роїлися, як гарячкові мурахи.

- Тепер покладіть зброю!

- Скажи мені, що угода відбулася, - вона затамувала подих, злегка опустила зброю, націливши її на центр тіла Дейва. - Скажи мені, що ми домовилися, або я пристрелю тебе. Вона помре, але я виживу. А ти все втрапиш. Прийми угоду, Дейве. У тебе ніколи не буде кращої.

- Я приймаю угоду, - ледь не трясучись від збудження, він обтер рукою рот. - Покладіть зброю. Покладіть і відійдіть від нього.

- Спочатку спусти клітку. Опустити її на підлогу, таким чином я знатиму, що наша угода в силі.

- Я все ще можу вбити її.

Але він потягнувся до пульта, доторкнувся до вимикача. Клітка почала розгойдуватися і знижуватися.

- Я знаю. У тебе тут повна влада. У мене тільки робота. Я присягнулася захистити Міру. Відчини клітку.

- Покладіть зброю! - викрикнув він, перекривши голосом музику і привітальні вигуки. - Ви сказали, що покладете її, так робіть це!

- О'кей. Угода відбулася, - піт струменів по її спині, коли вона нагнулася, щоб покласти зброю на підлогу. - Ти ж не вбиваєш безцільно. Адже це все заради науки. Відчини клітку і дозволь їй вийти.

Єва підняла руки долонями до нього.

З веселим сміхом він схопив станнер, поведивши ним у повітрі.

- Про всяк випадок. Залишайтеся там, де стоїте, Далласе.

Її серце знову почало битися, коли він поклав пульт, натиснув кнопку, щоб розблокувати замки.

- Шкода, що Вам доведеться покинути вечірку, докторе Міра. Але я вже обіцяв цей танець лейтенанту.

- Я маю допомогти їй вийти, - Єва присіла навпочіпки, щоб узяти Міру за руку. - У неї м'язи зовсім здерев'яніли. Вона не протрималася б довго, Дейве.

Вона міцно потиснула руку Міри.

- У клітку, зараз же в клітку.

- Щойно її тут не буде.

Єва, залишаючись навпочіпки, витягла Міру назовні. Користуючись тілом Міри як щитом, вона кинула погляд на сходи, помітивши там рух, а головне - тепер у неї в руках був її клінч^[1].

- Я збрехала, Дейве.

Вона побачила його округлі від шоку очі, помітила, що він потягнувся до пульта, випустивши станнер. Натовп вибухнув диким ревом тріумфу якраз у той момент, коли її заряд ударив йому прямо в груди.

Його тіло смикалося в ритмі швидкого і непристойного танцю. Він мав рацію, зазначила вона, щодо судомного руху пальця. Навіть коли Дейва впав на клітку, палець продовжував конвульсивно тиснути на кнопку пульта.

Іскри полетіли від клітки, від його тіла, що здригається, якраз у той момент, коли Єва повністю витягла з клітки Міру і прикрила її собою.

- Твоя куртка спалахнула, лейтенанте, - з дивовижним спокоєм Рорк нахилився і струсив із плеча іскру, що пропалювала шкіру куртки.

- Що, чорт забирай, ти тут робиш?

- Усього лише забираю свою дружину на побачення.

Він дбайливо підхопив Міру і допоміг їй встати на ноги.

- Він помер, - пробурмотів Рорк і витер сльози з її щоки.

- Я не могла достукатися до нього. Я намагалася, протягом кількох годин, після того як прокинулася в тій... у тій штуці. Але я не змогла достукатися до нього, - Міра повернулася до Єви. - Ви змогли, єдиним способом, що залишився. Я боялася, що Ви... - вона замовкла, похитавши головою. - Я боялася, що Ви приїдете, і боялася, що не приїдете. Я повинна була довіряти Вам робити те, що треба було зробити.

Коли він схопила Єву в міцні обійми, притулившись щокою до її щоки, Єва обійняла її, просто обійняла, потім, відпустивши, ніяково погладила Міру по спині.

- Це було колективне зусилля, включно цього разу і з цією цивільною особою. Ідіть зустрічати Новий Рік зі своєю сім'єю. Ми займемося необхідними процедурами пізніше.

- Спасибі Вам за моє життя.

Міра поцілувала Єву в щоку, потім повернулася і поцілувала в щоку Рорка. Але не заплакала, поки не піднялася нагору.

- Ну що ж, лейтенанте, це дуже належний кінець.

Вона простежила за поглядом Рорка, який вивчав Палмера, і не відчула нічого, крім таємного полегшення.

- Людини чи року?

- Обох, - він підійшов до шампанського, понюхав його, витягнувши з відерця. - Твоя команда прямує сюди. Але я думаю, у нас є час для тосту.

- Тільки не тут. Не цим.

Вона забрала пляшку, жбурнувши її назад у відерце. Підкоряючись імпульсу, вона відколола значок зі своєї сорочки і приколола до його.

- Процедура може почекати. Я хочу отримати свій подарунок.

- Куди ти хочеш вирушити?

- Додому, - вона обвила його руками за талію, рухаючись у бік сходів, коли поліцейські почали спускатися вниз. - Тільки додому, з тобою.

Вона почула, як натовп знову вибухнув черговими радісними вигуками.

- З Новим Роком!

- Ще не зовсім. Але скоро.

Примітки

1

(Йітс (Йетс - Ейтс) (Yeats) Вільям Батлер (1865-1939), ірландський поет і драматург. Представник символізму. Натхненник культурного руху 90-х рр. "Ірландське відродження". Поетичні збірки "Мандри Оссіана" (1889), "Кельтські сутінки" (1893), збірка цивільної лірики "Відповідальність" (1916), патріотична п'єса "Кетлін, донька Хулієна" (1902), п'єси-маски в традиціях японського театру ноо. Нобелівська премія (1923). - прим. Перекладача).

2

Депривація Сенсорна, Зниження Чутливості (Sensory Deprivation) - стан, що характеризується значним зниженням сприйняття сенсорної інформації, що надходить. Тривала сенсорна депривація може завдати значної шкоди здоров'ю людини, оскільки стан і нормальне функціонування її організму значною мірою залежать від постійної реакції на навколишні подразники. Основними вхідними сенсорними каналами, якими в організм людини надходить різна інформація, є органи чуття. Якщо ці канали виявляються блокованими, то людина втрачає відчуття реальності, перестає відчувати себе в часі та просторі, у неї виникають різноманітні галюцинації, дивні думки, а інколи й прояви дисфункції нервової системи. - прим. Перекладача.

3

Мається на увазі державна програма захисту жертв і свідків злочинів, за якою зберігаються в таємниці дані та місцезнаходження жертви/свідка злочину, що надходить під охорону поліції. Програма захисту триває або до винесення вироку підсудному, або все життя жертви/свідка, що залишилося. - прим. Перекладача.

4

Шків - фрикційне колесо з ободом або канавкою по колу, яке передає рух приводному ременю або канату. Використовується як одна з основних частин у ремінній передачі, у механічних блоках. - прим. Перекладача.

5

Modus operandi - латинська фраза, яка зазвичай перекладається як "спосіб дії". Цю фразу використовують в юриспруденції для опису способу вчинення злочину. У кримінальному сенсі modus operandi може бути використаний при визначенні профілю злочинця, де можуть бути знайдені ключі до психології злочинця.

У некримінальному сенсі цей термін може бути використаний для опису чийхось звичок, манери роботи, способу функціонування. - прим. Перекладача

6

Ванна піч - піч (електрична або полум'яна) для нагріву металевих виробів у рідкому середовищі, робочий простір якої витягнуто в горизонтальному напрямку та має вигляд ванни (наприклад: двохванна піч, мартенівська піч, відбивна піч). - прим. Перекладача.

7

sport-utility vehicle - повнопривідний автомобіль-універсал на шасі легкового автомобіля. - прим. Перекладача.

8

Паліатив (від латин. pallatus - прикритий). - перен. Напівзахід, захід, що дає тільки тимчасовий вихід зі скрутного становища. - прим. Перекладача.

9

Фрустрація - (від латинського frustratio - обман, невдача), психологічний стан. Виникає в ситуації розчарування, нездійснення будь-якої значущої для людини мети, потреби. Проявляється в гнітючому напруженні, тривожності, почутті безвиході. Реакцією на фрустрацію може бути відхід у світ мрій і фантазій, агресивність у поведінці тощо. - прим. Перекладача.

10

Екстраполяція (від екстра... і лат. polio - пригладжую - змінюю) - 1) поширення висновків, отриманих зі спостереження над однією частиною явища, на іншу частину його. - прим. Перекладача.

clinch piece - ми припускаємо, що це щось із фантастичних фільмів на кшталт "Зоряних воєн" - зброя, що вбиває пучком радіації. - прим. редактора.